

Saulova kariéra

Ellen Whiteová

Saulova kariéra

Ellen Whiteová

Série článků z časopisu Znamení doby (Signs of the Times) 13. červenec - 14. září 1882, komentář v poznámkách pod čarou kaz. Adrian Ebens

Všechno, co bylo v minulosti zapsáno, bylo zapsáno pro naše poučení, abychom díky vytrvalosti a povzbuzení, které je v Písmu, měli naději.
(Ř 15,4)

Vytištěno služebností maranathamedia.com

prosinec 2018

obsah

1. Izrael si přeje krále	4
2. zvolený král	9
3. Inaugurace v Gilgalu.....	13
4. zakázaná oběť	19
5. Vítězství v Mikmásu	22
6. Unáhlená přísaha krále Saula.....	25
7. zatracený lid	29
8. Závěrečná zkouška	34
9. Poslušnost je lepší než oběť.....	39

1. Izrael si přeje krále

První forma vlády nad lidmi byla ustanovena samotným Bohem a uznala ho jako jediného Vládce. Svou vůli oznamoval prostřednictvím písemných příkazů a zjevení, zpráv pro své vyvolené služebníky, snů, znamení a zázraků. Jejich králem by byl býval i nadále, kdyby byli spokojeni s jeho otcovskou péčí.

Na začátku byl otec ustanoven jako kněz a soudce ve své vlastní rodině. Pak přišla patriarchální vláda, která se sice podobala na rodinnou, ale rozšířila se na větší počet. Když se Izrael stal zvláštním národem, svého vůdce měl každý z dvanácti kmenů, pocházejících z dvanácti Jákobových synů. Tito vůdcové - nebo starší - se shromáždili vždy, když bylo třeba vyřešit nějakou záležitost obecného zájmu. Velekněz byl viditelným zástupcem Krista, Vykupitele svého lidu. Po usazení Židů v Kanaánu byli ustanoveni soudci, cosi jako guvernéři. Tito vládci měli pravomoc vyhlašovat národu válku a mír, ale za krále Izraele stále uznávali Boha a ten těmto vyvoleným vůdcům nadále zjevoval svou vůli a jejich prostřednictvím zjevoval svůj moc.

Ale nárůst počtu obyvatel a styk s jinými národy způsobil změnu. Izraelité přijali mnohé ze zvyků svých pohanských sousedů, a tedy do značné míry obětovali svůj osobitý a svatý charakter. Jejich bohoslužba se stala méně vroucí a upřímnou. Postupně ztratili svou úctu k Bohu a přestali si cenit tu velkou čest, že jsou jeho vyvoleným lidem. Okouzlena je okázalost a nádhera pohanských monarchů, byli unaveni ze své vlastní jednoduchosti a toužili být osvobozeni od vlády svého Nebeského panovníka. Když odešli od Hospodina, různé kmeny si začali navzájem závidět a žárlit na sebe. Sváry a neshody narůstaly, dokud si marnivě nemysleli, že ustanovení krále je jediným prostředkem, kterým se dá obnovit soulad.¹

Vláda Izraele nebyla nikdy vedena tak moudře a úspěšně, jak za výlučné zprávy Samuela. Do žádného předchozího vládce nekládal lid takovou bezvýhradnou důvěru. **Pro dobro národa pracoval s neúnavnou a nestrannou horlivostí.** V každé činnosti ho vedla spravedlnost a shovívavost. A jeho počínání bylo nejenže zcela nesobecké, ale často nedbal ani na své

Je důležité, abychom pochopili tento bod. Zjevení se krále je výsledkem odchodu od Hospodina. Závist a žárlivost, která vyplyne z odchodu od Hospodina znamenala, že soulad se dá obnovit pouze úřadem krále. To je to co se děje v Adventistické církvi. Ona odešla od Hospodina a objevuje se .závist a žárlivost. Jediný způsob jak udržet soulad je mít jakýsi výbor, který dokáže prosadit své výnosy a ukázní ty, kteří je nedodržují.

vlastní nároky a práva. Proto se sobectví jeho synů jevílo v porovnání s počínáním věrného otce o to zarážející.

Arogance a nespravedlnost těchto soudců způsobovala hodně nespokojenosti mezi lidem, který mnohem více trápili nebezpečí ohrožující jeho světské zájmy, než rozmařilost a znesvěcování ze strany Jóele a Abijáše. Mnozí z těch, co se pokládali za ukřivděné, předložili zakrátko starším Izraele své stížnosti. Byla tak dána záminka k požadování změny, po které dlouho tajně toužili.

Kdyby byl Samuel býval informován o nečestném počínání své syny, byl je býval ihned sesadil a na jejich místo ustanovil jiné, poctivější. Když mu však předložili stížnost proti jeho synům, po které hned následoval požadavek ustanovení krále, viděl, že skutečným motivem je nespokojenost a pýcha. Chápal, že ta touha nepramení z náhlého popudu, ale je výsledkem dlouhých úvah a odhodlaného záměru.

Žadatelé si dali záležet na tom, aby uvedli, že na Samuelově správcovství nenacházejí žádnou chybu, ale naléhali, že brzy bude příliš starý na to, aby jim sloužil a jeho synové ukázali, že se jim nedá důvěřovat. **Samuel byl navzdory těmto souvisejícím vysvětlením a vyznáním hluboce raněn. Žádost vnímal jako kritiku vůči sobě a přímou snahu odstavit ho.** Své pocity však nedal najevo. Nevyslovil žádné výčitky ohledně nevďěčnosti lidu. Kdyby to byl býval udělal, jedno roztrpčené proti obvinění mohlo způsobit velkou škodu.

Samuel přednesl tuto novou a pro něj těžkou věc Hospodinu v modlitbě a žádal radu jen od něj. Jeho prosby byly vyslyšeny: "*Hospodin řekl Samuelovi: Uposlechni lid ve všem, co ti řekl, protože nezavrhlí tebe, ale zavrhlí mě, abych nekraloval nad nimi „Stejně jako jednali ode dne, kdy jsem je vyvedl z Egypta, až dodnes, kdy mě opouštěli a sloužili jiným bohům; tak činí i tobě“* (1 Sam 8,7.8). **Prorok byl pokárán za to, že se při chování lidu proti němu jako jednotlivci trápí.** Neúctu neprojevíli jemu, ale pravomoci Boha, který ustanovil vládce svého lidu.

Období největší prosperity Izraele byly ty, ve kterých uznávali Hospodina za svého krále, když jím stanovené zákony a vládu pokládali za nadřazené zákonům a vládám jiných národů. Samotný Mojžíš apeloval na Izrael ve svém posledním projevu: "*Vždyť jaký jiný velký národ má bohy tak blízko sebe, jako je Hospodin, náš Bůh, kdykoliv k němu voláme? A jaký jiný velký národ má tak spravedlivá ustanovení a nařízení jako je celý tento zákon, který před vás dnes kladu?*" (5Moj 4,7.8).

A přece, ačkoli Hospodin tak často mocně působil, aby je vysvobodil, Izraelité byli nyní připraveni připsat všechny své pohromy jejich způsobu vlády. Hospodin dovolil svému lidu, aby postupoval po svém, protože odmítl nechat se vést jeho radami. **Ozeáš prohlašuje, že Bůh jim dal krále ve svém hněvu (Oz 13,11).** Ve své pýše si přáli být jako jiné národy, přičemž nebrali v úvahu, že vedle pompéznosti královské moci musí snášet i její tyranii a vymáhání. **Bude to trpká výměna za umírněnou a blahodárnou Boží vládu.**

Je to riskantní krok, dát žezlo do rukou smrtelného člověka a korunovat jej za vládce. Bůh rozumí lidskému srdci mnohem lépe, než samotní lidé. Odchod od moudrého Hospodinova uspořádání by zvrátil autoritu na tyranii a podřízenost na otroctví. Dokonce, i kdyby byl vládce přirozeně milosrdný a blahosklonný, neomezená moc nad jeho bližními by směřovala k tomu, aby z něj udělala despoty. Jedině Bůh je schopen používat takovou moc spravedlivě a moudře.

Hospodin skrze své proroky předpověděl, že Izraeli bude vládnout král. Ale v žádném případě z toho nevyplývá, že tato forma vlády je podle jeho vůle. Ačkoli předvídá všechny věci, často dovolí lidem, aby šli svým vlastním směrem, když odmítnou nechat se vést radami nekonečné moudrosti. V tomto případě dal Samuelovi pokyn, aby jejich žádosti vyhověl, ale aby je věrně upozornil na Hospodinův nesouhlas a také oznámil, jaký bude výsledek jejich počínání: "Nyní je však uposlechni, jenom je naléhavě varuj a oznam jim právo krále, který nad nimi bude kralovat " (**1 Sam 8,9**).

Samuel tedy shromáždil lid a věrně mu představil břemena, které bude muset nést pod králem, a rozdíl mezi takovým stavem útlaku a jeho současným, poměrně svobodným a prosperujícím stavem. Upozornil je, že jeho král bude napodobovat honosnost a luxus jiných vládců, na podporu čehož budou potřeba těžké výběry od nich osobně, jakož i z jejich majetku. Mladíky si vezme za povozníky a jezdce a některé dokonce zaměstná, aby běželi před jeho vozy a kolem nich. Stálé vojsko bude vyžadovat jejich služby, a bude se od nich žádat i to, aby obdělávali jeho pole, sklízeli jeho úrodu a pro jeho službu vyráběli válečné nástroje.

Dcery Izraele, které se měly stát středem šťastných domovů, budou vzaty za cukrářky a pekařky, aby sloužili luxusu královské domácnosti. Na podporu svého královského stavu si najde záminky, aby se zmocnil jejich nejlepších pozemků, které dostali od samotného Hospodina. Také vezme nejschopnější z jejich sluhů a dobytka a "*podrobí je práci pro sebe*" (**1 Sam 8,16**).

Kromě všeho tohoto bude zavedeno nadměrné zdanění. Lid už dával Hospodinu desetinu z celého svého příjmu, zisků své práce nebo plodů země. Král bude ze všeho požadovat dodatečný desátek. " a *stanete se jeho otroky* " (1 Sam 8,17), zakončil prorok. "V onen den budete volat o pomoc kvůli svému králi, kterého jste si zvolili, ale Hospodin vám v onen den neodpoví." (v. 8,18).

Lid byl však odhodlán jít svým vlastním směrem. Vážné varování od Boha dané prostřednictvím jeho stárnoucího proroka ho nijak neodvrátilo od jeho úmyslu. Odvětili: "Ne! Ať je nad námi král!. I my budeme jako všechny národy. Náš král nás bude soudit, bude před námi vycházet a bude bojovat naše boje " (v. 19.20).

"Jako jiné národy" - Izraelci si neuvědomovali, že být v tomto ohledu odlišnými od jiných národů je zvláštní výsadou a požehnáním. Bůh oddělil Izrael od všech ostatních národů, aby ho udělal svým zvláštním pokladem. Ale oni na tuto velkou poctu nedbali a toužebně si přáli napodobovat příklad pohanů. Jaká to slepota! Jaký nevděk!

Samuel poslouchal slova lidu s hlubokým smutkem a potom znovu hledal Boží vedení. "Hospodin Samuelovi řekl: "Uposlechni je a ustanov nad nimi krále" (v. 22).

Prorok si splnil svou povinnost. Věrně předložil varování a bylo odmítnuto. Více už říct nemohl. S těžkým srdcem propustil lid a sám se odešel připravit na velkou změnu ve vládě.

Kéž by tato pasáž v historii Izraele neměla protějšek v současné zkušenosti Božího lidu! Žel, vidíme, jak se často opakuje! Nespokojená touha po změně, touha přizpůsobit se světským plánům a zvyklostem až příliš často ovládá i ty, co o sobě tvrdí, že jsou křesťany. Když odcházejí od Boha, začínají dychtit po ziscích a světských počtách. Na ty, co pevně stojí proti přizpůsobování se světu, odrazují od pýchy, nadbytku a extravagance a nařizují pokoru a sebezapření hledí jako na kritické, výstřední a přísné. Někteří namítají, že křesťané by mohli mít spojováním se se světskými lidmi a přizpůsobováním se jejich zvykům ve světě větší vliv. Ale všichni ti, co jdou tímto směrem, se oddělují od zdroje své síly. Tím, že se stávají přátelé světa, stávají se nepřátelé Boha.

Nespokojená touha po světské moci a okázalosti se dnes léčí právě tak těžce jako v Samuelově době. Křesťané se snaží stavět jako běžní lidé a právě tak se i oblékat, aby napodobili zvyky a praxe těch, co se klanějí jen bohu tohoto světa. Pokyny z Božího slova, rady a důtky jeho služebníků, ba

dokonce varování poslány přímo od jeho trůnu se zdají být bezmocné, aby si podmanili tuto nedůstojnou ambici. Když je srdce odcizeno od Boha, k ospravedlnění ignorování jeho pravomoci postačí téměř jakákoliv záminka. Nutkání pýchy a sebelásky se dává volný průchod na úkor Boží věci.

Neposvěcení a svět milující lidé jsou vždy připraveni kritizovat a odsuzovat ty, co se nebojácně postavili za Boha a právo. Pokud se na tom, koho Hospodin pověřil velkými odpovědnostmi, spatří jedna chyba, pak se zapomene veškerá jeho předcházející oddanost a vyvíjí se snaha na umlčení jeho hlasu a zničení jeho vlivu. Ať však samozvaní soudci pamatují na to, že Hospodin čte v srdci. Před jeho zkoumavým pohledem neskrýje svá tajemství. Bůh prohlašuje, že "každé dílo přivede na soud, se vším, co je skryto, ať dobrým nebo zlým." (**Kaz 12,14**).

Ti nejužitečnější lidé jsou zřídka kdy oceněni. Ti, co pro své bližní pracovali nejaktivněji a nejnesobečtěji, a kteří jsou užiteční v dosahování největších výsledků, dostanou často odplatu v podobě nevděku a opomenutí. Když se takoví lidé octnou odstavení, jejich radami se pohrdá a opovrhuje, mohou mít pocit, že se jim děje velká křivda. Ať se však poučí z příkladu Samuela, aby se neospravedlňovali ani neobhajovali, dokud jim k tomu nedá nepochybně podnět Boží Duch. Ti, co opovrhují věrným Božím služebníkem a odmítají ho, projevují opovržení nejen člověku, ale i Mistrovi, který ho poslal. Zesměšňují Boží slova, důtky a rady, to jeho pravomoc byla odmítnuta.

Když lidé jdou vytrvale svým směrem, aniž by hledali radu od Pána, často jim splní jejich touhy, aby jim ukázal jejich pošetilost nebo potrestal jejich nepravost. Když zlehčují slova jeho služebníků, může dovolit, aby hlas přinášející rady a varování utichl. Avšak ukáže se, že lidská pýcha a moudrost je nebezpečným vůdcem. To, co si neposvěcené srdce žádá nejvíce, se nakonec ukáže jako nejbolestnější a nejtrpčí.²

Ať Boží služebníci nosí své břemena ke svému soucitnému Vykupiteli. Jeho ucho je vždy otevřené pro jejich modlitby. Jeho oko si všimne každou obětí a každý smutek. Zde snášena zanedbávání a nespravedlnost učiní jejich odměnu v nadcházející den o to větší.

Poznáváme, že Bůh trestal Izrael tím, že mu dal krále Saula. Je to jasný případ potrestání hříchu hříchem.

2. zvolený král

Ačkoliv v proroctví byla Izraeli předpovězena forma vlády monarchie, bylo vydáno nařízení, že na trůn mohou být povýšeni pouze ti, které vybral samotný Hospodin. **Židé stále ještě respektovali Boží pravomoc do té míry, že výběr nechali úplně v Jeho rukou.** Volba padla na Saula, syna Kíšova, muže z kmene Benjamínova (Sk 13,21).

Osobní vlastnosti budoucího panovníka vyhovovaly té pýše srdce, která podnítila touhu po králi.³ Mezi lidmi žijícími na stránkách nebylo zbožnějšího člověka, než byl on. Choval se vznešeně a důstojně, byl v plném rozkvětu života, vzhledný a vysoký, vypadal jako člověk, který se narodil na to, aby přikazoval. A přece - navzdory všem těmto vnějším přitažlivým rysům - **Saul neměl ty vyšší vlastnosti, které představují skutečnou moudrost. Ještě se nenaučil ovládat své prudké, impulzivní vášně, nikdy nepocítil obnovující moc Boží milosti.**⁴

Saul byl synem vlivného a zámožného vůdce, ale v souladu s původní jednoduchostí té doby se spolu se svým otcem zapojoval do prostých povinností hospodáře. Když dobytek jeho otce zabloudil v kopcích, byl poslán hledat ho Saul se sluhou. Jejich hledání bylo po tři dny bezvýsledné a pak, když se ocitli v Rámě, domově Samuela, sluha navrhl, aby se na chybějící stádo zeptali proroka: "Služebník znovu Saulovi odpověděl: *Vida, mám u sebe čtvrt šekelu stříbra.* Dám jej muži Božímu, aby nám oznámil naši cestu." (1 Sam 9,8). Nemyslel to jako úplatek, bylo zvykem, že když se někdo přiblížil k osobě vyššího postavení nebo úřadu, na znak zdvořilosti a respektu mu dá malý dárek.

Když se blížili k městu, zeptali se na vidoucího jakýchsi dívek, které vyšly ven načerpat vodu. Ty jim odvětily, že se má konat bohoslužba, že soudce již přišel a na "výšině" má být přinesena oběť a pak vybraná hostina.

Za Samuelovy správy došlo k velké změně. Po celé zemi se uctíval Bůh a lidé jevili zájem o bohoslužby. Archa stále zůstávala v Kiriat-jearímu

Izrael nechává volbu krále na Boha a Bůh jim dá krále, po jakém touží. Působí zde zrcadlový obraz (Jakub 1,23). Viz také 9. kapitolu Agapé. Zákon je zrcadlo. Bůh jim zjevuje, co je v jejich srdcích, a to tím, že jim dává, po čem touží. Je to další důkaz, že nejsou ve věčné smlouvě. Nejsou v Kristu, ale ve staré smlouvě svých vlastních tužeb.

Saul nebyl obrácený člověk. Nikdy nepocítil obnovující moc Boží milosti. Byl odrazem vedoucích mužů národa.

(1 Sam 7,2) a protože v svatostánku se nekonaly žádné bohoslužby, oběti se na určitý čas přinášely jinde a pro tento účel se vybírala města kněží a levitů, kam se lid utíkal, když potřeboval poučení. Jako obětní místo byly obvykle vybrány nejvyšší body v těchto městech, proto je nazývali "výšina".

Při této příležitosti se měla Hospodinu obětovat pokojná oběť s vroucí modlitbou o její přijetí a za jeho požehnání ve službě jako prostředek duchovního dobra pro věřící. V té části bohoslužby bylo pak skryté požehnání, které bylo vyhrazeno pro lid, všichni se spojili v posvátné slavnosti. Ačkoli Samuel zaváděl externí formy náboženství, vždy se snažil vyvolat ducha skutečné zbožnosti. Tyto služby se nesměli zvrhnout na pouhý obřad nebo se stát příležitostí k sebeuspokojení. Při správném provádění podporovaly skutečnou zbožnost, jakož i ducha vlídnosti a soucitu uprostřed lidu.

Při městské bráně se Saul setkal se samotným prorokem. Bůh Samuelovi zjevil, že v ten den a v tu hodinu se k němu dostaví určený král Izraele. Když teď stáli proti sobě, Hospodin řekl Samuelovi: *"Hle, to je ten muž, o němž jsem ti řekl. Tento bude panovat nad mým lidem"* **(1 Sam 9,17)**.

Na Saulovu žádost: *"Řekni mi, prosím, kde je tu dům vidoucího"* odpověděl: *"Já jsem ten vidoucí"* a ujistil ho, že jeho otec už našel ztracený dobytek a nyní se začal znepokojoval kvůli synovi (v. **18-20**). Každopádně na něj naléhal, aby s ním setrval a zúčastnil se na slavnosti, přičemž mu naznačil něco z velkého osudu, který ho očekává.

Saul odpověděl se skromným sebe podceněním: *"Cožpak nejsem Benjamínek z nejmenšího izraelského kmene, a není má čeleď nejmenší ze všech čeledí kmene pokolení Benjamín, proč mi říkáš takovou věc?"* (v. **18-21**).

Na slavnost bylo pozváno asi třicet nejdůležitějších mužů z města a Samuel zavedl cizince do místnosti, kde byli tito hosté shromážděni, usadil ho na čestné místo, a když se podávalo maso, nařídil, aby mu předložili nejúctyhodnější kloub, rameno.

Po návratu do svého domu ve městě se Samuel se svým hostem odebral na střechu domu, která byla nejtišší a nejvíce v ústraní a tam s ním mluvil - vysvětloval mu velké zásady, na kterých stála vláda Izraele, a tudíž se ho snažil do jisté míry připravit na jeho vysoké postavení.

Při Saulově odchodu odešel prorok druhý den časně ráno s ním. Po nějakém čase požádal sluhu, aby poodešel dál a pak vyzval Saula, aby postál,

aby mu mohl ukázat Boží záměry, pomazal ho za velitele nad Hospodinovým dědictvím. Potom ho políbil a na posílení jeho víry mu velmi přesně řekl o různých událostech, ke kterým dojde na jeho cestě domů a ujistil ho, že bude Božím Duchem uzpůsoben na důležité postavení, které ho čeká (**1 Sam 9,25-10,1**).⁵

Jak Saul kráčel svou cestou, byl svědkem naplnění prorokových slov. V blízkosti hrobky Ráchel, na hranici Benjamína, ho informovali, že ztracená zvířata se našli. Na rovině Tábor se setkal se třemi muži, kteří cestovali na místo posvátných kamenů v Betelu, aby se tam klaněli Bohu. Jeden z nich nesl tři kůzlátka na obětování, další tři bochníky chleba a třetí měch s vínem na slavnost obětování. Saula pozdravili obvyklým pozdravem a dali mu dva ze tří bochníků chleba.

Jak šel Saul dále do Gibeje na území Benjamína, všiml si skupinu proroků, kteří se vraceli z výšiny, kde se byli klanět a cestou zpívali na slávu Hospodinu za doprovodu harfy, tamburíny flétny a lry (**1 Sam 10,5**). Tehdy na Saulovi spočinul Boží Duch, takže se přidal k prorokům, zpíval s nimi na chválu Nejvyššího a hlásal divy Boží pravdy. Mluvil tak velmi plynule a moudře, a tak vroucně se zapojil do služby modlitby a chvály, že ti, co ho znali, jen jako neučeného hospodáře užaslí zvolali: "*Co se stalo s Kíšovým synem? Cožpak je také Saul mezi proroky?*" (**1 Sam 10,11**). Nevěděli pochopit, jak došlo k takové velké proměně.

Samuel založil první stálou instituci pro účely náboženské výuky a rozvoje prorockých darů. Mezi hlavními předměty studia byl Boží zákon s pokyny, které dal Mojžíšovi, církevní dějiny, církevní hudba a poezie. V těchto "prorockých školách" vyučovali mladé muže ti, co byli nejen zběhlí v Boží pravdě, ale sami udržovali úzké společenství s Bohem a dostali zvláštní dar jeho Ducha. Tito školitelé byly respektováni a lid jim ohledně učení a zbožnosti důvěřoval. Na jejich shromážděních se často nápadně projevovala moc Ducha Svatého a vzácné nebylo ani uplatňování prorockého daru. Tyto školy nebo akademie byly pro Izrael nesmírně cenné: nejenže zajišťovali šíření náboženské pravdy, ale také zachovávaly ducha životodárné zbožnosti.

Ohledně principu Božích záměrů čteme se zájmem o jiném případě: "Noemovo prorocství nebylo žádnou svévolnou hrozbou hněvu či výrokem přízně. Samo o sobě neurčovalo povahu a osud jeho synů. Bylo však náznakem průběhu a konce takového života, jaký si každý z nich vybral, a jak se bude jejich povaha vyvíjet. **Byl to výraz Božího záměru s nimi a jejich potomky s přihlédnutím na jejich povahu a vlastní chování.**" - PP 118.2 - slov. PP 81.5

Když se Saul přidal k prorokům v jejich bohoslužbě, obnovující mocí Ducha v něm nastala velká změna. **Světlo Boží čistoty a svatosti zasvítilo dovnitř na temnotu mravní zkaženosti. Viděl sám sebe, jaký je před Bohem. Viděl a cítil krásu svatosti. Nyní měl opravdu začít bojovat**

proti hříchu a satanovi, a bylo mu dáno pocítit, že jeho síla v tomto konfliktu musí pocházet výhradně od Boha. Plán spásy, které mu předtím jevil jako nejasný a nejistý, se otevřel jeho chápání s velkou jasností a mocí. Ta zkušenost, kterou někteří křesťané získávají celá léta, nabyl Saul v krátkém čase. Hospodin ho pro jeho vysokou pozici obdařil odvahou a moudrostí. **Zjevil mu zdroj síly a moudrosti a pak, když ho osvětil pochopením Božích nároků a jeho povinnosti, nechal mu svobodu poslechnout světlo, které dostal.**

Národu tehdy ještě nebylo oznámeno, že za krále nad Izraelem byl pomazaný Saul. Boží volba měla být veřejně zjevena losem. Pro tento účel svolal Samuel lid do Micpy (**1 Sam 10,17**). Vroucně se pomodlil za Boží vedení, pak následoval slavnostní obřad losování. Shromážděný zástup se zatajeným dechem tiše čekal na výsledek. Postupně byl označen kmen, čeleď a domácnost, a pak se jako na zvoleného jednotlivce poukázalo na Saula, syna Kíš. Nemohli ho však najít. Ujištěn o výsledku a obtížen břemenem velké odpovědnosti, která měla na něm spočinout, zůstal mimo shromáždění.

Když objevili jeho skrýš, přivedli ho před shromáždění a pyšně a spokojeně ho pozorovali, že má královské držení těla a ušlechtilý vzhled, a „*od ramen vzhůru převyšoval všechny lid*“ (**1 Sam 10,23**). I sám Samuel ho shromáždění ohlásil slovy: " *Vidíte, koho si Hospodin vyvolil? Není mu podobného mezi vším lidem. "A všechny lid křičel: Ať žije král! "*(**1 Sam 10,24**).

Samuel pak představil lidu "právo království", uvedl zásady, na kterých se vláda monarchie zakládala a kterými se měla řídit. Král neměl být absolutistickým panovníkem, ale svou moc měl podřizovat vůli Nejvyššího. Tento projev byl zaznamenán v knize, v níž stanovil výsady knížete a výsady, které měly být poskytovány lidu. Samuel věděl, že král bude mít sklon k přebírání nadměrné pravomoci a proto v největší možné míře ochránil svobody národa.

Lid obecně uznal Saula za svého krále a donesl mu takové dary, jaké obvykle dostávají orientální vládcové. Ale přece tu byla jedna nazlobená a nespokojená skupina. **To, že král by měl být vybrán z Benjamína, nejmenšího z izraelských kmenů, na úkor Judy a Efraima, nejpočetnějšího a**

nejmocnějšího kmene, bylo urážkou, kterou nemínili strpět. Odmítli Saulovi vyznat věrnost nebo přinést obvyklé dary. On si však jejich urážky nevšímal, ale moudře mlčel. Ve stávající situaci nepokládal za vhodné přijmout královskou důstojnost a moc. Nechal Samuele spravovat vládu jako dříve a vrátil se domů do Gibeje. Se ctí ho doprovodila skupina, která když viděla v jeho výběru Boží volbu, byla odhodlaná podporovat ho.

Ti, co nejnaléhavěji požadovali krále, byli právě ti, co odmítli vděčně přijmout člověka stanoveného Bohem. Jejich očekávání se nenaplnila. Hledali krále, který by byl inaugurován velmi grandiózně a okázale - a když se tak nestalo, měli pocit, že získali jen málo. **V mnoha srdcích hořela závist a žárlivost. Každý měl svého oblíbence, jehož chtěl vidět usazeného na trůnu a někteří z vůdců doufali, že na to vyvýšené místo usednou oni sami.** Všechny pyšné a ambiciózní snahy skončily zklamáním a nespokojeností. Vždy je to tak. Srdce se musí naučit podřizovat se Bohu, aby bylo klidné.

3. Inaugurace v Gilgalu

Saula si vybral Bůh a národ ho uznal za krále Izraele, ale nijak se nepokusil udržet si své právo na trůn. Ve svém domově v pahorkatinách Benjamína se klidně zabýval povinnostmi hospodáře a ustanovení své pravomoci ponechal úplně v Božích rukách. Odklad neměl být dlouhý. Brzy po jeho zvolení napadli Amónci pod velením svého krále Náchaše sporné území východně od Jordánu a ohrožovali velké a mocné město Jábeš v Gileádu. Obyvatelé se snažili zajistit mírové podmínky a Amóncům nabídli, že se stanou jejich poplatníky. Barbarský a krutý král je však odmítl ušetřit, leda pod podmínkou, že každému z nich vypíchne pravé oko, aby zůstali živými památníky jeho moci.

Lid z obleženého města si vyžádal 7- denní odklad na zvážení, a doufal, že za ten čas by se mohly kmeny na západní straně řeky shromáždit a vysvobodit je. Amónci svolili a usoudili, že když se záležitost takto zveřejní, velmi zvěšší čest jejich očekávaného triumfu.

Rychlí poslové rozšířili zvěst po celém Izraeli, čímž vyvolali rozsáhlou hrůzu a zděšení. Když se Saul vracel se svými stády z pole, slyšel hlasité kvílení, které zvěstovalo nějakou velkou pohromu. *Zeptal se: "Co je lidu, že pláče?"* **(1 Sam 11,5).** Když hanebný příběh zopakovali, probudili se v něm všechny jeho dřímající síly a povstal jako hrdina a král. **"Když Saul uslyšel tato slova, uchvátil ho Duch Boží a velice vzplál hněvem. Vzal spřežení skotu, rozsekal**

ho na kusy a poslal po poslech po celém izraelském území se slovy: Kdo nevytáhne za Saulem a Samuelem, toto se stane s jeho skotem." (1 S 11,6-7)

Veškerý Izrael poslechl. Na rovině Bezek se pod Saulovým velením shromáždilo třistatřicettisíc mužů. Okamžitě byli vysláni poslové, aby vyrozuměli lid z Jábeš Gileádu, že pomoc mohou očekávat na další den - přesně v ten den, kdy měli vydat své oči Amóncům.

Po celonočním pochodu se král se svou armádou ukázal po ránu před Jábeš Gileádem. Pak rozdělil své vojsko na tři čety, které se z různých stran přiblížili k amónskému táboru a náhle a prudce ho napadli, s velkým krveprolitím je úplně vyhubili. Ti, co unikli se tak rozprchli, že ani dva z nich nezůstali spolu.

Díky královi pohotovosti a energii při této příležitosti, jakož i jeho udatnosti a vojenské dovednosti byl lid mnohem silněji ovlivněn v jeho prospěch, než by to bylo bývalo ustanovením ze strany Hospodina Samuelovým pomazáním nebo jeho přitažlivým vzhledem. **Nyní ho za obecného nadšeného provolávání zdravili jako svého krále, všechnu čest za vítězství připsali lidské dovednosti a zapoměli, že bez zvláštního Božího požehnání by všechny jejich snahy byly bývaly marné.**

Někteří ve svém nadšení navrhli, aby popravili ty, co se nejprve odmítli podřídit novému panovníkovi. Král však zasáhl slovy: *"Dnes ať není nikdo usmrčen. Vždyť dnes Hospodin způsobil Izraeli záchranu!" (1 Sam 11,13).* **Saul zde podal důkaz o velké změně, která nastala v jeho povaze. Místo toho, aby si veškerou poctu přisvojil sám, vzdal slávu Bohu, kterému právem patřila.** Místo toho, aby projevil touhu po pomstě, která by byla bývala přirozená, projevil ducha soucitu a odpuštění. **Je to neklamný důkaz toho, že v srdci přebývá Boží milost.**

Samuel nyní navrhl, aby lid šel do Gilgálu a tam slavnostně potvrdil království Saulovi, **kdž se zdálo, že veškerá opozice vůči jeho pravomoci ustala.** Učinili tak s velkým jásotem a hojnými oběťmi díkůvzdání.⁶

Gilgál byl památný jako místo prvního utáboření Izraele v zaslíbené zemi. Jozue zde postavil sloup z dvanácti kamenů jako připomínku zázračného přechodu Jordánem, zde přestala padat mana, zde byla obnovena obřizka, zde lid slavil první hod beránka po svém putování; zde se zjevil Velitel

Izraelský národ nyní přijímá Saula kvůli jeho výkonu a ne proto, že Samuel předtím naznačil, že on je ten vyvolený. Je to další důkaz jejich vzpoury proti jednoduché důvěře vůči Hospodinu.

Hospodinova zástupu (**Joz 5,1-14**). Z tohoto místa pochodovali aby zbourali Jericho a dobyli Haj. Zde byl Achan strašně potrestán za svůj hřích a zde byla uzavřena ta nerozumná smlouva s Gibeónany jako trest za to, že Izrael zanedbal požádat Boha o radu. Na této rovině, která vyvolávala bohaté asociace, stál Samuel a Saul. A když utichly výkřiky na uvítanou krále, zestárlý prorok jako vůdce národa, na rozloučenou promluvil lidu.

Aby daná požehnání nesvedla Izrael k ospravedlňování všeho jeho konání, Samuel využil této příležitosti, aby ho pokáral za to, že jeho směřování je Bohu velmi nemilé. Také obhájil své vlastní chování a čistotu svého správy. Vyzval lid, aby uvedli coby jen jeden příklad podvodu, útlatku nebo korupce, dokud byl jejich soudcem:

*"Samuel řekl celému Izraeli: Hle, uposlechl jsem vás ve všem, co jste mi řekli a ustanovil jsem nad vámi krále. Nyní hle, král bude chodit před vámi. Já jsem zestárl a zešedivěl a moji synové jsou zde s vámi. Chodil jsem před vámi od svého mládí až dodnes. Zde jsem. Vypovídejte proti mně před Hospodinem a před jeho pomazaným. Komu jsem vzal býka či komu jsem vzal osla? Koho jsem utlačoval? Koho jsem vydíral? Od koho jsem vzal úplatek, abych kvůli němu přivřel oko? Vrátím vám to."(**1 Sam 12,1-3**).*

Lid bez jediného nesouhlasného hlasu odpověděl: *"Neutlačoval jsi nás ani jsi nás nevydíral, ani jsi nic od nikoho nevzal."(**v.4**)*

Samuelův záměr však přesahoval jen omluvu vlastního počínání. Dříve se jim snažil vyložit zásady, kterými se má řídit jak král, tak lid, a nyní toužil představit jim poučný příklad. Od dětství snášel odpovědnosti v Božím díle a během svého dlouhého života měl stále před sebou jeden cíl: Boží slávu a nejvyšší dobro Izraele. Zjevné to bylo celému národu a všichni nyní dosvědčovali jeho čestnost a věrnost.

Čest udělena tomu, kdo ukončuje svou práci, je mnohem hodnotnější, než potlesk a blahopřání, kterých se dostává těm, co teprve vstupují do služby a je třeba je vyzkoušet. Člověku se snadno odkládají jeho břemena, když i nepřátelé pravdy uznávají jeho věrnost. Ale kolik z velkých mužů končí své oficiální práce v nemilosti, neboť zásadu obětovali zisku nebo počtě. Svedla je touha být oblíbený, pokušení bohatství nebo pohodlí. Lidé, kteří zavírají oči nad hříchem, se možná jeví jako úspěšní, možná jásají, protože se zdá, že jejich počiny jsou korunovány úspěchem, ale Boží oko vidí ty pyšné chlubící se. Odměnění je podle jejich díla. Ani největší vnější prosperita nemůže přinést štěstí těm, co nejsou smířeni s Bohem nebo sami se sebou.

Občas je potřeba, aby Boží služebník obhájil svůj charakter a své směřování, aby bylo oslaveno Hospodinovo jméno a nebyla zhanobena pravda. Všichni, které opomíjejí nebo s nimi zacházejí nespravedlivě, ať následují příklad Samuela a dají si pozor, aby nedávali do popředí sebe, ale aby zachovali čest Bohu. Ukřivděný místo aby přemýšlel nad křivdami, které utrpěl, ať ukáže lidem, jak v osobě jeho služebníka zranili Krista. Mnohé srdce budou tak přivedeno k pokoře a pokání, zatímco při vyburcování osobních pocitů by zatvrdli jako kámen.

Pokud lidé ustavičně nepěstují milosrdenství, soucit a lásku, Satan je bude povzbuzovat k neustálému hledání chyb, sobeckému duchu, který vytlačí z duše tyto vzácné ctnosti. Ti, co se dlouho a nesobecky lopotili v Božích věcech, by neměli být překvapeni, když je nakonec odstaví. Nejednoho člověka, jehož prostřednictvím Bůh dosáhl velké výsledky, jehož vliv bylo

cítit na všechny světové strany, nakonec odmění opomenutím nebo necitlivým pohrdáním. Neobnovenému srdci je nevděčnost přirozená. Žádný člověk není bez chyb a mnozí jsou připraveni najít nějakou výmluvu pro odsouzení nebo hanobení toho, kdo jim nesobecky sloužil. Zapomínají, že oni sami jsou možná vinni z hříchů, které jsou v Božích očích mnohem odpornější než ty, z nichž obviňují jeho vyčerpaného, unaveného a bezradného služebníka.

Jeví se nám to jako divně nedůsledné a téměř neuvěřitelné, že člověk Samuelovy ryzí ctnosti, čestnosti a oddanosti by mohl být odstaven stranou pro někoho zcela nezkušeného, který byl pro Boží věc a jeho lid téměř cizí. Avšak přece často vidíme, jak se tento postup opakuje. Vyvoleným Božím, kteří možná dlouho pokračovali ve své službě, dělali dobro, které toužili dělat, se brání, neboť ze srdcí jejich bratrů je vyloučeno milosrdenství, láska a vděčnost. Když věrným pracovníkům již není dovoleno zastávat vedoucí postavení, ať poučují ty, kteří ocení jejich snažení. Ať v jakékoli funkci dělají všechno dobré, co mohou. Svě pověření dostali ne od lidí, ale od Boha. To on jim dal jejich práci. Pokud budou vyřazeni ze všech ostatních způsobů užitečnosti, mohou se modlit. Dosvědčovali Hospodina znovu a znovu, znají jeho slovo a mohou si nárokovat jeho zaslíbení. Bůh slyší jejich promluvy.

Měli bychom se naučit ctít si ty, kterých si ctí Bůh. S těmi, co dlouho a nesobecky dřeli pro tuto věc, by se mělo vždy zacházet s respektem a vlídně, ačkoli je možná i zjevné, že už nedokážou vykonávat práci, kterou kdysi zvládali, nebo že se někdy v úsudku mýlí. Navzdory jejich nedokonalostem jsou přesně tito lidé v Božím díle mnohem užitečnější, než ti, co je kritizují a

odmítají. Všichni máme povahové chyby. Všichni potřebují Boží pomoc každou hodinu, protože určitě selžou.

Samuel zopakoval Izraeli hlavní události jeho minulých dějin, úžasné projevy Boží moci a důkaz o Boží přízni v tom, že je ustanovil za svůj zvláštní lid. Připomněl jim jejich přestoupení v odcházení od Boha a snaze napodobovat příklad okolních národů; poukázal na soudy, kterými je navštívil za jejich hříchy a za milostivé vysvobození, které jim pomohlo činit pokání. **Všechny pohromy si uvedli na sebe svou vzpourou proti Bohu. Jejich prosperita byla zajištěna poslušností. Když je však ohrožovali nepřátelé, nespoléhali se na Boha, ale požadovali krále, aby stál na čele jejich armád.**

Samuel se snažil povzbudit je k spoléhání na Božského pomocníka, ba dokonce se ujal, že on sám je povede do boje, oni však jeho návrh tvrdošíjně odmítali.

Bůh jim teď dal to, po čem toužili a ustanovil nad nimi krále, ale jejich prosperita bude stále záviset na jejich poslušnosti Bohu. Hospodin by jim navzdory jejich hříchu odpouštěl a žehnal jim, kdyby nyní projevovali pravé pokání a věrnost. Prorok řekl: "*Jestliže však nebudete poslouchat Hospodina a budete vzpurní vůči Hospodinovým příkazům, bude Hospodinova ruka proti vám a proti vašim otcům*" (1 Sam 12,15).

Samuel na důkaz pravdivosti svých slov a Hospodinovy nelibosti přivolal z nebe hřmění a déšť. Byl čas žně pšenice, kdy je vzduch obvykle jasný a příjemný, proto byl lid při tomto projevu vyděšený, vyznával své hříchy a úpěnlivě prosil, aby se prorok za ně modlil. Nyní viděli, že Bůh si velmi ctí člověka, kterého oni odmítli a momentálně cítili, že udělali velkou chybu, když se postavili proti Hospodinovu moudrému uspořádání.

Samuel neopustil lid ve stavu zastrašení. Věděl, že by to bránilo jakékoli snaze o lepší život. Na Boha by hleděli jako na nemilosrdného a přísného a tak by byli vystaveni rozmanitým pokušením. Charakter našeho milostivého Boha není takový. Je milosrdný a odpouštějící, vždy chce a touží projevít přízeň svému lidu, když poslechne jeho hlas. Prorok řekl: *Nebojte se! Spáchali jste sice všechno toto zlo; avšak neodvracejte se od Hospodina, ale služte Hospodinu celým svým srdcem. Neodvracejte se, abyste šli za marnostmi, které neprospějí ani nevysvobodí, protože jsou to marnosti. Vždyť kvůli svému velkému jménu Hospodin nezanechá svůj lid, neboť Hospodin se odhodlal učinit si z vás svůj lid.* (v. 20-22). Samuel také ujistil lid, že se za něj bude nadále přimlouvát a také o svých službách jako soudce a učitele. Svůj

proslov zakončil výstrahou: "*Ale pokud byste přece jen dělali špatné, zahynete i vy i váš král*" (v. 25).

Samuelův život plný čistoty a nesobecké oddanosti Boží věci byl sám o sobě ustavičnou výčitkou jak intrikánským, sobeckým kněžím a starším, jakož i pyšnému a smyslnému shromáždění Izraele. Ačkoli nepřijímal pompéznost a nepodporoval okázalost, jeho práce měla nebeskou pečeť. **Ctil si ho Vykupitel světa, pod jehož vedením vládl židovskému národu. Avšak jeho zbožnost a oddanost lid unavila, pohrdal jeho pokornou autoritou a odmítl ho pro člověka, který jim měl vládnout jako král.**

V Samuelově charakteru vidíme odraz Kristovy podoby. Neposkvrněná čistota Spasitelova života podněcovala Satanův hněv. Ten život byl světlo světa a zjevoval skrytou zkaženost v srdcích lidí. Právě Kristova svatost podněcovala proti němu ty nejsilnější vášně zhýralých vyznavačů zbožnosti.

Kristus nepřišel s pozemským majetkem a poctami, a přece jím vykonávané dílo ukazovalo, že má větší moc, než kterékoliv lidské kníže. Židé očekávali Mesiáše, který zlomí jeho utlačovatele, ale pěstovali si hříchy, které jim ho přivázali k šíji. Nedokázali snést Kristovo nebojácné napomínání jejich neřestí. Opovrhovali jeho příjemnou povahou, ve které svrchovaně vládla laskavost, čistota a svatost, která nepřechovávala žádnou nenávisť, leda vůči hříchu. Kdyby si byl Kristus oblékl jejich hříchy a tleskal jejich zbožnosti, byli by ho přijali za svého krále. Oni ho však nenáviděli, neboť vedl válku s pýchou, nespravedlností, žádostivostí a pokrytectvím.

Bylo to tak vždy, v každé době světa. Světlo z nebe přináší odsouzení na všechny, co v něm (světle) odmítají kráčet. Je povinností každého křesťana, aby zachovával Boží čest svým vlastním nesobeckým, bezúhonným životem a nebojácně odsuzoval hřích ve všech jeho podobách. Satan se maximálně vynasnaží smést ze země ty, co obhajují čistotu a zbožnost. Ale k věřící, důvěřující duši se blíží Někdo silnější než on a bojuje s knížetem temnoty. V každé době existovali věrní muži, kteří stáli jako Boží svědci na zemi. Toto je čas temnoty a slabosti pro církve, ale je to proto, že nejsou sjednoceni s Kristem. Mravní ochrnutost vyznavačů křesťanství existuje, ale nemusí existovat. Mohou mít vitalitu věčného mládí, jestliže odloží své modly a s nerozděleným srdcem budou sloužit Bohu. *Všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, budou pronásledováni. (2.Tim. 3,12)*

Přirozené srdce se dnes staví proti Bohu právě tak silně jako za času Samuela nebo Krista. Když jsou pokrytci napomenuti příkladem těch, co

nenávidí hřích, stanou se nástroji satana, aby sužovali a pronásledovali věrné. Apoštol říká: „*A kdo vám ublíží, budete-li horlivě usilovat o dobro? (1.Pt.3,13). Ale v tomto všem dokonale vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval. (Ř 8,37).*

4. zakázaná oběť

Když Saula korunovali v Gilgálu, zdálo se, že národ ho jednomyslně podporuje a měl pocit, že jeho trůn je pevně stanoven. Propustil domů velkou armádu, která vznikla při jeho výzvě na porážení Amónců a vyhradil si jen dva tisíce mužů, aby byli nasazeni pod jeho velením v Mikmásu a tisíc, aby doprovázeli jeho syna Jónatana v Gibeji Benjamínově.

Povznesený poctou z nedávného vítězství měl Saul sklon k polevení ve svých snahách. Dával přednost radosti z klidu a pompéznosti královského majestátu před těžkou prací, nejistotou a nebezpečím bojiště. Byla to vážná chyba. **Pokud byla jeho armáda naplněna nadějí a odvahou, měl okamžitě pokračovat ve válce s dalšími nepřáteli Izraele. Tím, že to zanedbal, ztratil příležitost zasadit účinnou ránu na počest Boha a pro svobodu národa.** ⁷

Mezitím se činili jejich bojechtiví sousedé - Pelištejci. Tito mocní nepřátelé si po porážce v Eben-ezeru stále udrželi ve vlastnictví některé náhorní pevnosti v Izraeli a nyní využili trochu dezorganizovaný stav židovského národa po změně ve vládě a upevnili se v samotném srdci země. Při porážce nelítostných a krutých Amónců se jich však zmocnil strach a kdyby byli bývali napadeni s toutéž odvahou a energií, mohli být poraženi.

Pelištejci měli nad Izraelem velkou výhodu v zařízeních, zbraních a vybavení. Během dlouhého období své represivní vlády se snažili posílit svou moc tím, že Izraelcům zakazovali provozovat kovářské řemeslo, aby si nevyrobili válečné zbraně. Při uzavření příměří si to řemeslo stále ponechali ve svých rukou, a když Židé potřebovali takové práce, obraceli se na pelištejské posádky. **Kdyby byl měl Izrael během dlouhého období příměří patřičnou energii a prozíravost, mohl si zajistit služby vyučených řemeslníků-**

Pro čtenáře může být pokušením domnívat se, že Bůh povzbuzuje k válce, ale není to tak. Izrael odmítl Boha a funguje ve staré smlouvě. Cesta k obnově zahrnuje přechod zkouškami, které si sami vytvořili. Bůh Izraely neopouští, ačkoli oni opustili Jeho. Stále pomáhá svým svéhlavým dětem a povzbuzuje je k návratu na místo, kde od něj odešli.

a vybavit se válečnými zbraněmi. Ovládala ho však láska k pohodlí a servilní duch vyvolaný dlouhým útlakem. A tak nechali otupit dokonce i své zemědělské náčiní a nikdo z Izraele kromě Saula a jeho syna Jónatana nevlastnil kopí nebo meč.⁸

K pokusu o podmanění Pelištejců došlo až v druhém roce Saulovy vlády. První úder zasadil Jónatan, když na otcův příkaz napadl a přemohl jejich hlídku v Gibeji (**1 Sam 13,3**). Pelištejce jejich porážka velmi podráždila a připravili se na rychlý útok na Izrael.

Saul byl nyní vyburcován k okamžitému činu. Dal vyhlásit válku troubením po celé zemi a také vydal prohlášení, v němž vyzýval všechny válečníky, včetně kmenů za Jordánem, aby se okamžitě shromáždili do Gilgálu. Toto předvolání poslechl.

Pelištejci se shromáždili v obrovské síle při Mikmásu: "*... třicet tisíc vozů, šest tisíc jezdců a lidu takové množství jako písku na mořském břehu*" (**v. 5**). Když se Hebrejci dozvěděli o síle a počtech opozičních jednotek a poté si uvědomili svůj vlastní bezbranný stav, vyděsili se a zmalomyslněli. Saulova armáda se každým dnem zmenšovala, když se zástupy odkrádali a ukrývali v jeskyních, houštinách a jamách. Někteří dokonce utekli přes Jordán do Gádu a Gileádu. Ten lid, který zůstával, se "*třásl kolem něj*".

Kde byla nyní pýcha a důvěra Izraele ve svého krále, kterou požadoval prohlášením "*I my budeme jako všechny národy. Náš král nás bude soudit, bude před námi vycházet a bojovat naše boje*" (**1 Sam 8,20**)? Běda, jak načisto bezcenné jsou všechny naděje založené na lidské okázalosti nebo pýše!

Samuel si dohodl schůzku s králem v Gilgálu s cílem "*přinést zápalné oběti a oběti pokojné „...oznámím ti, co máš dělat*" (**1 Sam 10,8**). Prorok ve stanoveném čase nepřišel, a když Saul viděl, že jejich nebezpečí narůstá a srdce lidu od strachu slábnou, zneklidněl. Namísto aby využil čekání k modlitbě a pokořování duše před Bohem rozhodl se, že něco udělá on sám, aby zmírnil napjatou situaci

Mnozí v tomto selhali a nadále selhávají. Nechtějí trpělivě čekat na Hospodina, aby pro ně pracoval. Touží být aktivní, a pokud jim Bůh nedá něco udělat, troufnou si udělat i to, co zakázal. Hospodin zdržel svého služebníka,

Znovu je důležitý kontext. Izrael se dostává do pozice, kde musí jít do války, protože chce být jako jiné národy. Původním Božím plánem bylo dříve vyhnat národy sršni (2Moj 23,28), než zabrat zem válkou. (PP 392)

aby vyzkoušel královu víru a poslušnost. Saul ve zkoušce neobstál. Bůh zaslíbil, že bude s ním, pokud bude poslušný. Měl tomu slibu důvěřovat a trpělivě čekat na Boží pokyn a vedení. Avšak v domnění, že něco se musí udělat okamžitě, aby lidu dodal odvahy, přikázal mu, aby přinesl dopředu své oběti na obětování a pak troufale zaujal místo kněze a sám je obětoval na oltáři. Tento čin byl do očí bijícím porušením Božího příkazu, že oběti by měli přinášet jen ti, co byli na tuto práci slavnostně vysvěceni. **Kromě toho ke škodlivému vlivu tohoto příkladu velmi přispěla veřejná povaha tohoto činu, jakož i vysoké postavení přestupníka a nevyhnutelně nutným se stal promptní trest.**⁹

Saul ještě ani nedokončil obětování, když slyšel, jak se přibližuje Samuel a šel mu vstříc. Ale ačkoliv proroka přivítal projevy úcty a náklonnosti, ten pochopil, že ne všechno je v pořádku. Při odpovědi na ostrou otázku: "*Co jsi to udělal?*" (**1 Sam 13,11**) se Saul snažil ospravedlnit své počínání vykreslováním hrůzy lidu a nebezpečí bezprostředního útoku Pelištejců. Prorok mu však odpověděl přísně a slavnostně:

Samuel řekl Saulovi: Jednal jsi bláznivě, že jsi nezachoval příkaz Hospodina, svého Boha, který ti dal. Vždyť tak by Hospodin upevnil tvé království nad Izraelem navěky. Teď ale tvé království neobstojí. Hospodin si vyhledal muže podle svého srdce, a ustanovil ho vévodou nad svým lidem, protože jsi nezachoval to, co ti Hospodin přikázal. " (**v. 13.14**).

Saulův přestupek dokázal, že není hoden toho, aby mu byly svěřeny posvátné zodpovědnosti. Ten, co měl sám tak málo úcty vůči Božím požadavkům, nemohl být moudrým nebo bezpečným vůdcem národa. Kdyby byl trpělivě snesl Boží zkoušku, koruna by byla bývala potvrzena jemu i jeho rodu. Vlastně právě na toto přišel Samuel do Gilgálu. Jenže Saul byl *zvážen na váze a nalezen nedostatečným* (**Dan 5,27**). Musí být sesazen, aby uvolnil cestu tomu, kdo si bude svatě ctít Boží čest a pravomoc.

Vševědoucí Bůh tyto události předvídal, ale pokoření, které hrozilo Saulovi, se dalo připsat pouze jeho vlastnímu hříchu a pošetilosti. Bůh mu dal velké výhody na rozvoj správného charakteru. **Svatý Duch osvěcoval jeho chápání, dával mu jasně nahlížet na Boží charakter a požadavky a jeho vlastní povinnost. Všechno toto dělalo jeho hřích o to tragičtější.**

Tato zásada se stane důležitou, když budeme později uvažovat o příběhu Agaga.

Kdyby si byl Saul vážil světlo, které mu dal Kristus, byl by méně důvěřoval provádění náboženských obřadů a byl by hlouběji pociťoval důležitost pokořování svého srdce před Bohem. Popud by byl veden rozumem a krocen svědomím. **Avšak pro člověka, jehož návyky jsou upevněny, je těžké odnaučit se to, co se učil celé roky.** Tuto proměnu může způsobit jen Boží milost.

Ve věrném provádění Boží vůle se budou ušlechtilé, čistě, šťastně procvičovat všechny schopnosti mysli, všechny emoce srdce. Velké jsou výsady křesťana a velká je změna, kterou musí způsobit Duch svatý dříve, než se od přírody hříšní lidé mohou stát Božími syny. Duševní schopnosti a duchovní náklonnosti, poklady paměti a očekávání naděje musí být stejně posvěcené Kristovým duchem a posvěcené do jeho služby. Život Kristova učedníka začíná vírou a pokračuje poslušností.

5. Vítězství v Mikmásu

Energii a vojenskou dovednost, kterou projevil Saul ve vítězství v Jábeš Gileádu vychvaloval celý národ. Ve svém nadšení zapomněl, že Saul je jen prostředek, pomocí kterého Hospodin způsobil jejich vysvobození. A přestože král zpočátku připisoval slávu Bohu, pak si poctu přivlastnil. Když ho poprvé povolali na trůn, byl pokorný a nedůvěřoval si, ale úspěch ho udělal sebevědomým a zakrátko se provinil troufalostí a znesvěcení v obětování nevyžádané oběti v Gilgala.

Tatáž slepá sebedůvěra ho vedla k odmítnutí Samuelova vyčítavého poselství. Saul uznával Samuela jako proroka poslaného od Boha. Výtku měl tedy přijmout, ačkoli on sám nedokázal vidět, že zhřešil. Takové počínání, ukazující ochotu být napraven, by bylo zašlo daleko, vrátilo by mu Boží přízeň. **Saul se však snažil své počínání obhájit a vinil proroka, místo aby odsoudil sám sebe.**

Dnes si mnozí počínají podobně. Tak jako Saul jsou slepí vůči svým chybám. Když se je Hospodin snaží napravit, výtku vnímají jako urážku a hledají chybu na tom, kdo jim přináší poselství od Boha.

Kdyby byl Saul býval ochoten vidět a uznat si svou chybu, tato trpká zkušenost by se byla ukázala jako ochrana do budoucna. Pak by se byl vyhýbal chybám, které vyžadovaly výtku od Boha. Když měl však pocít, že je odsouzen

nespravedlivě, bylo samozřejmé, že by pravděpodobně znovu spáchal stejný hřích.

Hospodin by chtěl, aby mu jeho lid za každých okolností bezvýhradně důvěřoval. Ačkoliv nemůžeme vždy rozumět působení jeho prozřetelnosti, měli bychom trpělivě a pokorně čekat, dokud neuzná za vhodné, aby nám to vysvětlil. Měli bychom si dávat pozor, abychom nebrali na sebe odpovědnosti, které nás Bůh neopravňují nést. Lidé často až příliš vysoko oceňují svůj vlastní charakter nebo schopnosti. Mohou mít pocit, že jsou způsobilí pustit se do té nejdůležitější práce, přičemž Bůh vidí, že nejsou připraveni provést správně ani tu nejmenší a nejméně náročnou povinnost.

Saul byl v Boží nepřízni a přece nebyl ochoten pokořit své srdce pokáním. Toužil zosnovat nějaký plán, kterým by si více upevnil svou královskou pravomoc, jakož i oživil odvalu lidu. Co mu chybělo na skutečné zbožnosti, to se snažil doplnit ambicemi a okázalostí. **Saul poznal hrozný příběh o porážce Izraele, když Chofní a Pinchas vnesli do tábora Boží archu (1 Sam 4,11) - a přece, ačkoli vše toto věděl, umínil si poslat po svatou archu a jí provázejících kněží (1 Sam 14,18).**

S jásajícím duchem začíná realizovat své plány. Doufá, že srdce Izraele nadchne novou odvahou, aby znovu shromáždil roztroušenou armádu a přemohl Pelištejce. Nyní se obejde bez Samuelovy přítomnosti a podpory a tak se osvobodí od prorokovy nepříjemné kritiky a přísných výčitek. **Cítí, že Samuel neoceňuje správné postavení a autoritu krále a proto s ním nezachází s řádným respektem.** Očekává, že kněz Achijáš bude mít před královskou důstojností bázeň a ochotně se mu podřídí jako králův poddaný.

Saul dostal Svatého ducha, aby mu osvětlil rozum a obměkčil srdce. Věrně dostával pokyny a výčitky od Božího proroka. A přece, jak velká je jeho zvrácenost! Dějiny prvního krále Izraele jsou smutným příkladem moci raných zlovyků. **Saul ve svém mládí Boha nemiloval a nebál se ho a ten impulzivní duch, jehož včas nevyvčičili k poddajnosti, byl stále připraven bouřit se proti Boží autoritě.**

Všichni by udělali dobře, kdyby se nad touto lekcí vážně zamysleli. Lidé nemohou po celá léta zneužívat ty nejušlechtlejší schopnosti, které jim dal Bůh pro jejich službu a pak, když se rozhodnou změnit, aby je našli, svěží a volné pro zcela opačné směřování. Ti, co si na začátku v životě pěstovali posvátnou úctu k Boží autoritě a věrně vykonávali povinnosti svého postavení, budou připraveni pro vyšší službu v pozdějších letech. Kdybychom

chtěli vítězit v boji života, musíme se radit s nekonečnou moudrostí, od začátku až do konce a stále.

Saulovy snahy nadchnout lid nadějí a odvahou se ukázaly jako marné. Když zjistil, že jeho vojsko se zmenšilo na šest set mužů, odešel z Gilgálu a uchýlil se do pevnosti v Gibeji, kterou nedávno vzali Pelištejcům. Nacházela se na jižní straně hlubokého rozeklaného údolí nebo rokle, pár kilometrů severně od Jeruzaléma. Na jeho jižní straně, v Mikmásu, tábořilo pelištejské vojsko, zatímco odloučené části vojsk se rozběhly různými směry plnit krajinu.

Na jedné straně byla skupinka téměř neozbrojených mužů, na druhé obrovské počty dobře vycvičených vojsk s třiceti tisíci železných vozů. Není divu, že srdce Izraelců byla naplněna strachem! Bůh dovolil, aby věci takto vyústily do krize, aby mohl pokárat zvrácenost Saula a naučit svůj lid lekci pokory a víry.

Jako nástroj na vysvobození Izraele byl zvolen Jónatan králův syn, muž, který se bál Boha. Z Božího popudu navrhl svému zbrojnoši, aby tajně zaútočili na tábor nepřítele. Naléhal: "*Snad pro nás Hospodin něco udělá. Neboť Hospodinu nemůže nic zabránit, aby zachránil skrze mnoho nebo skrze málo*" (1 Sam 14 6).¹⁰

Zbrojnoš, muž víry a modlitby, souhlasil s tímto návrhem a spolu se tajně vzdálili z izraelského tábora, aby se proti jejich záměru nestavěli jako proti troufalému. S upřímnou modlitbou k Vůdci svých otců se dohodli na znamení, podle kterého mohou určit, jak mají postupovat. Poté, sestoupili do 800 metrů široké rokle oddělující dvě armády, tiše si razili cestu pod stínem útesu, částečně kryti jeho vyvýšeninami a hřebeny. Jak se přibližovali k pelištejské pevnosti, objevili se zraku svých nepřátel, kteří posměšně říkali: "*Podívejte, Hebrejové vylézají z děr, do kterých se ukryli*" (v. 11) a pak je vyzvali: "*Vylezte k nám a my vám ukážeme!*", čímž měli na mysli, že ty dva Izraelce za jejich opovržlivost potrestají.

Tato výzva byla znamením, které si předtím Jónatan a jeho společník dohodli jako důkaz, že Hospodin dá jejich počínání úspěch. Bojovníci sešli Pelištejcům z očí a po tajné a těžké cestě směřovali k vrcholu útesu, který se předtím jevil jako nepřístupný a tudíž nebyl velmi silně strážěn. Tímto způsobem pronikli

Je nanejvýš zajímavé všimnout si, že po vítězství v boji byl Saul odhodlaný zabít Jónatana, svého vlastního syna. Raději, než by se měl pokořit a kát, toužil zabít toho, komu Bůh projevil přízeň, aby pomohl Izraeli.

do tábora nepřítelů a zabili hlídky, které tak přemohlo překvapení a strach, že nekladli žádný odpor.

Celou armádu zachvátilo zděšení, které ještě vzrostlo při zemětřesení, které současně nastalo. Pelištejci si mysleli, že se na ně valí obrovská armáda a ve zmatku se začali navzájem zabíjet.

V izraelském táboře bylo brzy slyšet hluk boje. Po přezkoumání bylo zjištěno, že nechybí nikdo kromě Jónatana a jeho zbrojnoše. **Saul si nejprve přál poradit se s Hospodinem, zda by se mělo na Pelištejce zaútočit, ale zmatek mezi nimi očividně narůstal a jeho netrpělivý duch nedokázal snést odklad.** Seřadil své malé vojsko a přibližoval se k nepříteli. Hebrejové, kteří přeběhli k Pelištejcům, se nyní přidali ke krajanům; mnoho jich vyšlo i z úkrytů, a když zmatení Pelištejci utíkali, Saulova armáda působila mezi nimi hroznou spoušť.

6. Unáhlená přísaha krále Saula

Když Saul viděl Pelištejce v hrůze utíkat z Mikmásu, umínil si, že svou výhodu co nejvíce využije. Aby se vyhnul zbytečnému zpoždění, zakázal pronásledovatelům po celý den jíst. Tento příkaz si prosadil slavnostní kletbou: *"Prokletý buď muž, který do večera, dříve než se pomstím na svých nepřítelích, pojí pokrm."*

Král mohl náležitě varovat své vojáky, aby nemarnili čas hodováním na kořisti od svých nepřátel, **ale připravit je na celý den o jídlo bylo krajně nemoudré.** Dlouhý půst je oslabil a vyčerpával právě tehdy, když měli být silní a odvážní, aby bojovali proti nepříteli. A když Saul pak tento nerozvážný zákaz ještě potvrdil slavnostní přísahou, ukázalo se, že je tak ukvapený, jakož i světský. **Takové počínání nemohla podnítit horlivost pro Boží slávu.** Král prohlašuje, že jeho cílem není, "aby byl Hospodin pomstěn na svých nepřítelích", ale jen "abych já byl pomstěn na mých nepřítelích." Faktem však bylo, že na boji se ve skutečnosti nepodílel, vítězství se v podstatě vydobylo bez jeho vědomí nebo spolupráce.

Vojáci se báli královy nevole a upustili od jedení z kořisti nepřítelů a také divokého medu, který našli ve velkém množství při průchodu lesem. Ale Jónatan o zákazu svého otce nevěděl a nevědomky ho porušil tím, že snědl trochu medu.

Večer mnozí z lidu, hladoví a zemdlení od námahy, nakvap zabili dobytek, který vzali a jedli maso s krví v rozporu se zákonem. Saulova nerozumná přísnost tak vedla k ignorování Božího příkazu. Když se však vládce dozvěděl, co se děje, zasáhl svou pravomocí a nařídil, aby se nejprve přinesla oběť Hospodinu a potom aby se zvířata řádně zabili a krev oddělila, jak to požadoval Mojžíšův zákon.

Když lid zahnal svůj hlad, Saul navrhl, aby tu noc pokračovali v pronásledování, ale kněz doporučil, že by bylo moudřejší, aby se nejprve zeptali na radu Boha. Udělalo se to obvyklým způsobem, ale nepřišla žádná odpověď. Saul byl odhodlán zjistit příčinu tohoto mlčení jako znamení Hospodinovy nelibosti. **Kdyby si byl řádně uvědomil hříšnost svého vlastního počinání, byl by dospěl k závěru, že on sám je viníkem. Avšak protože to nerozeznával, dal příkaz, aby se o věci rozhodlo losováním.**

"Saul řekl: Přistupte sem všichni vůdcové lidu. Zkoumejte a zjistěte, jak dnes došlo k tomuto hříchu. Neboť jakože je živ Hospodin, který zachraňuje Izrael, i kdyby to bylo kvůli mému synu Jónatanovi, jistě zemře." (1 Sam 14,38.39). Lid mlčky poslouchal, se srdcem rozrušeným od strachu, když viděl unáhleného, impulzivního ducha svého krále.

Panovník znovu přikázal: *"Vy buďte na jedné straně a já se svým synem Jónatanem budeme na straně druhé."* (v. 40). **Hodili los a padl na Saula a Jónatana. Losovali znovu a vybrán byl Jónatan.** Hospodinu se zalíbilo, aby se na světlo vyneslo Jónatovo počinání, aby plněji zjevil Saulova ducha. Tak přivede lidi k pochopení jeho velkého omylu při odmítnutí Bohem dané vlády. Zbožného proroka, jehož modlitby přinášely požehnání, vyměnili za krále, který se ve své slepé horlivosti modlil za kletbu na ně.¹¹

Když los padl na Jónatana, král se velmi tvrdě zeptal: *"Přiznej se, co jsi udělal!"* (V. 43). Jónatan na rovinu odpověděl, přiznal skutečnost a odmítal hrozný trest. Přinejmenším teď bychom od Saula čekali, že uvidí a hluboce lituje svou pošetilost při vyslovení takové uspěchané přísahy. Otcovská náklonnost nyní určitě převýší královskou autoritu. Ale nestalo se tak: Saul si přál, aby jeho lid viděl, že spravedlnost krále je vyšší než otcovská náklonnost. Neměl podíl na cti za vítězství, ale doufal, že teď si zajistí čest svou horlivostí v dodržení posvátnosti své přísahy. **Ještě i při obětování svého syna chtěl ve**

Je zajímavé všimnout si, jak los padl na Jónatana a odrážel tak Saulovu touhu vyhnout se obvinění z přestupku. Bůh to dovolil, aby se odhalil charakter krále. Skutečný otec by v tomto případě vzal odpovědnost na sebe, to však nebyl případ zatvrzeného Saula.

svých poddaných zanechat dojem, že královská pravomoc musí být zachována. Jak strašně významná jsou slova, která vyšla z otcových rtů: "**Saul řekl: Ať tak Bůh učiní i mně a ještě přidá, jestliže nezemřeš, Jónatane.**" (V. 44).¹²

Jen krátce předtím v Gilgálu se Saul opovážil sloužit jako kněz, což bylo přímým porušením Božího příkazu. Když ho Samuel pokáral, tvrdohlavě obhajoval své počínání. Nyní již při pouhém podezření hříchu u někoho jiného - ještě před hozením losu - přísahal, že přestupník určitě zemře, a nebral v úvahu, že ten přečin může být nevědomý hřích, který se má odčinit obětí za hřích, a nikoli svévolný přestupek, který se trestal smrtí.

Když se na provinilce poukáže a ví se, že jeho jediným zločinem je nevědomé porušení nerozumné požadavky, král a otec chladně odsoudí syna na smrt. **Jaký je to protiklad mezi troufalostí, s jakou samotný Saul porušuje Boží zákon a vzpírá se výtce, a krutou přísností, kterou projevuje vůči tomu, koho Bůh poutil!**¹³

Lid odmítl dovolit, aby se tento nespravedlivý rozsudek vykonal. Viděl, kam ta vina patří, že tím, koho Bůh napomíná, je samotný Saul. Nedbaje na králův hněv směle prohlásili: "*Lid však řekl Saulovi: Cožpak zemře Jónatan, který způsobil tuto velkou záchranu v Izraeli? Ať je to od tebe vzdáno. Jakože živ je Hospodin, ať nepadne ani vlas z jeho hlavy na zem, neboť to dnes učinil pomocí Boží.*" (1 Sam 14,45). Ušlechtilé rozhodnutí! Moudrý a odvážný lid! Pyšný vládce se neodvážil ignorovat tento jednomyslný verdikt a Jónatanův život byl zachován.

Saul nemohl necítit, že jeho syna upřednostňují před ním, a to jak lid, tak Hospodin. Jónatovo vysvobození bylo přísnou výtkou králova rozhořčení. Měl předtuchu, že jeho kletby dopadnou na jeho vlastní hlavu. Ve válce s Pelištejci už nepokračoval, ale mrzutý a nespokojený se vrátil domů.¹⁴

Lidé si myslí, že takto si Bůh zajišťuje svůj trůn, vydáváním druhých na smrt, aby ukázal, že to myslí vážně.

A tak je zjeven přirozený člověk v celé jeho slávě.

Saulův charakter byl takový, že když uvěřil, že jiným dávají přednost před ním, jeho žárlivost se změnila na zuřivost a dostal záchvat zabíjení. Přesně toto udělal : (BKR 1 Sam 14,47): "Saul pak uvázav se v království nad Izraelem, bojoval vůkol se všemi nepřátely svými, s Moábskými a se syny Ammon, a s Edomem, i s králi Soba, a s Filištínskými; a kamž se koli obracel, ukrutnost provodil

Ti, co se velmi pohotově vymlouvají nebo sami sebe ospravedlňují v hříchu, jsou často nejpřísnější v posuzování a odsuzování druhých. Mnozí dnes tak jako Saul přivádějí na sebe Boží nepřízeň. Odmítají radu a opovrhují pokáráním. I když jsou přesvědčeni, že Hospodin není s nimi, odmítají vidět příčinu svých potíží v sobě. Jak mnozí si pěstují pyšného, vychloubačného ducha a holdují krutému posuzování nebo přísnému napominání druhých, kteří jsou v srdci a životě skutečně lepší, než oni. Bylo by dobře, kdyby takoví samozvaní soudci uvažovali o těchto Kristových slovech: "*Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno*" (Mt 7,2).

Vyvyšování sebe, vychloubování se tím, co jsme udělali nebo co můžeme udělat je důkazem krajní nevědomosti nebo pošetilosti. Ti, co sami sebe nepatřičně oceňují, jsou postaveni do situací, ve kterých se rozvine jejich pravý charakter. Bylo to tak i v Saulově případu. Jeho vlastní počínání přesvědčilo lid, že královská čest a pravomoc jsou mu dražší, než spravedlnost, milosrdenství nebo shovívavost.

Hospodin dlouho snáší vzpurnost lidských dětí a všem dává hojnost příležitostí, aby uviděli a opustili své hříchy. Zachová si však svou slávu a bude se starat o svůj vlastní lid, ať je počínání těch tvrdošijných a odpadávajících jakékoliv. Může se zdát, že dává prosperovat těm, co nedbají na jeho vůli a opovrhují jeho výstrahami, ale ve svém vlastním čase jistě zjeví jejich bláznovství.

Lidé se mohou jediným nesprávným rozhodnutím propadnout do nebezpečí, které si ani nedovedou představit. Za jediný chybný krok mohou zaplatit celoživotními starostmi, úzkostí a smutkem. Kdyby nebyli Izraelité zasáhli a nezachránili Jónatanovi život, ten nebojácný bojovník by byl zahynul výnosem jejich zvoleného vůdce. S jakou nedůvěrou musel ten lid pak následovat Saulovo vedení! Jaké trpké pomýšlení, že na trůn byl dosazen jejich vlastním činem!

Božímu lidu dnes hrozí, že se dopustí neméně katastrofálních omylů. Nemůžeme, nesmíme vkládat slepou důvěru do žádného člověka, ať je jakkoli velké jeho vyznání víry nebo jeho postavení v církvi. Nesmíme následovat jeho vedení, pokud ho nedokládá Boží slovo. Hospodin by chtěl, aby jeho lid jako jednotlivci rozlišoval mezi hříchem a spravedlností, mezi vzácným a nemravným.

Ti, co věrně a nesobecky pracují v Boží věci, by měli být pro svou práci vysoce vážení. Podobně jako Izraelité můžeme být v pokušení vyměnit oddaného, sebeobětavého pracovníka za toho, který se jeví jako uspokojivější, ale jehož víra a stálost ještě nebyla vyzkoušena. Dávejme si pozor, jak projevujeme svou nevděčnost nebo opovrhujeme těmi, které udělal Bůh nositeli břemen v jeho věci. Ti, co opovrhují vojáky kříže, opovrhují Boží rukou, která je přikrývá jako štít.

7. Zatracený lid

Po doručení výčitky v Gilgala se Samuel stýkal s izraelským králem jen málo. Saul odmítl prorokovo přísné napomínání, a co nejvíce se mu vyhýbal a Samuel svou přítomnost ani radu nevnucoval. Hospodin mu však přikázal, aby králi zanesl další poselství. **Bůh hodlal znovu pracovat prostřednictvím Saula na zničení nepřátel Izraele.** ¹⁵

Prorok tento příkaz poslechl, připomněl Saulovi, že ho pověřil Hospodin, aby ho pomazal za krále a že stále mluví z téže pravomoci. Potom oznámil poselství od Boha: "*Toto praví Hospodin zástupů: **Všiml jsem si toho, co učinili Amálekovci Izraeli, jak se mu postavili do cesty, když táhl z Egypta.***

Nyní jdi, pobij Amálekovce a zsvěťte zkáze všechno, co jim patří. Neměj s nimi soucit, ale usmrť muže i ženy, děti i kojence, býky i ovce, velbloudy i osly." (1 Sam 15,2.3). ¹⁶

Amálekovci byli kočovný národ, obývající poušť na jihu Palestiny, mezi ní a Egyptem. Tak jako většina sousedních kmenů to byli modláři a nelítostní nepřátelé Izraele. Brzy po exodu napadli Izraelce na poušti Refidim, ale od Jozua utrpěli významnou porážku. Nepatřili k národům, jejichž pozemky byly dány Izraeli, ani jim Izrael nijak neublížil. Toto napadení bylo tedy zcela nevyprovokované. Bylo také nanejvýš zbabělé a kruté: **nepřítel neměl**

Bůh působil skrze Saula v tom smyslu, že navštívil nepravost Amálekovců nepravostí Saula. Nikdo nemůže dokázat, že Saul byl s Bohem ve správném vztahu, proto Hospodin přivádí události do bodu, ve kterém hřích potrestá hřích.

Slovo "pohlédnout" (v angl. "Pamatovat") je zde p̄aqad H6485. Je to totéž slovo jako "navštěvovat" (Bible Kralická) v 2Moj 20,5: navštěvovat nepravost otců na dětech. Dokazuje to boží trest / navštívení potrestáním hříchu hříchem. Bude dohlížet na události, aby zajistil, že lidé sklídí to, co zaseli.

odvahu riskovat otevřené setkání s Hebreji, napadl a zabil ty, kteří od slabosti a vyčerpání zaostaly za hlavním zástupem.

Mojžíš dostal příkaz uchovat záznam o bitvě a také o konečném zatracení toho pohanského národa, vysloveném samotným Bohem: "*že zcela vymaže památku na Amáleka zpod nebes (2 Moj 17,14),* neboť [čtení na okraji] *ruka Amálekova je proti trůnu Hospodinovu*". Hospodin celé země upevnil svůj trůn v Izraeli a ukázal svou slavnou moc a majestát v tom, že přivedl vyvolený lid z jeho otroctví v Egyptě. **Když je Amálek napadl, napadl trůn Boha, který se rozhodl obhájit svou pravomoc jako výstrahu pro všechny budoucí generace.**

Po vyslovení soudů proti Amálekovcům Hospodin dlouho čekal, aby se odvrátili od svých zlých cest, ale oni dále hřešili, dokud jejich nepravost nedosáhla vrchol, dokud se den jejich zkoušky neskončil a **Boží spravedlnost si žádala jejich zničení.**¹⁷ Ten bezbožný národ přebýval v Božím světě, domě, který Bůh připravil pro své věrné, poslušné děti. Oni si však tyto dary přisvojili jako vlastní a na Dárce ani nepomysleli. Čím více požehnání na ně vyléval, tím troufaleji se proti němu prohřešovali. Tak dále kazili jeho požehnání a zneužívali jeho milosrdenství. Své duše upevňovaly v nepravosti, ale Bůh mlčel a oni si v srdci říkali: "*Což se to dozví Bůh? Což to Nejvyšší pozná?*" (**Ž 73,11**). Ale temný záznam o jejich zločinech neustále vystupoval vzhůru do nebe. Existuje hranice, za kterou lidé nesmí pokračovat v hříchu,

"Skrytá hranice mezi Božím milosrdenstvím a jeho hněvem." (Píseň
"The Doomed Man od Josepha A. Alexandra - pozn. překl.)

Po jejím překročení Bůh rozhořčeně povstal, aby je vyhladil z domu, který znečistili.

Náš milostivý Bůh je dlouho shovívavý s nekajícími se. Dává jim světlo z nebe, aby chápali svatost jeho charakteru a oprávněnost jeho požadavků. Volá je k pokání a ujišťuje je o své ochotě odpustit. **Pokud však budou nadále odmítat jeho milosrdenství, vyjde příkaz k jejich zničení.**¹⁸

Ž 9,17: "Hospodin se dal poznat, vykonal soud: Ničema se zapletl do díla svých rukou."

Bůh účtuje s národy. Ani vrabec nespadne na zem, aniž by si toho nevšiml. Ti, co špatně zacházejí se svými bližními, řkouce: Jak se to dozví Bůh, budou jednoho dne vyzváni, aby čelili dlouho odkládané pomstě. V této době se Bohu projevuje více než běžné pohrdání. Lidé dosáhli v bezohlednosti a neposlušnosti bod, který ukazuje, že pohár jejich nepravosti je téměř plný. Mnozí už téměř překročili hranici milosrdenství. Bůh brzy ukáže, že je skutečně živým Bohem. Anděľům řekne: "Nebojujte už se Satanem v jeho ničivých snahách. Nechte ho, aby

Tak to bylo i se Sodomou. Hle, půvabné město na rovině zasazené v nádherné zahradě. Lidskému zraku se jeví jako scéna klidu a bezpečí. Úrodná pole jsou zralá ke sklizni. Je tam hojnost zásob každého druhu, téměř bez práce. Vzdálené vršky jsou pokryty stády. Obchodníci z východu přinášejí zdaleka své poklady. Lid žije pro radovánky a z roku si dělá jednu dlouhou dovolenou.

Zahálka a bohatství jsou jejich prokletím. Jsou zcela pohrouženi do světských záležitostí a smyslných radovánek. Nad městem však nevisí žádné viditelné znamení Božího hněvu. Jejich poslední den je jako mnohé jiné, které přišly a odešly. Jejich poslední noc se nevyznačuje žádnými většími hříchy, než mnoho jiných před ní. Avšak dlouho odmítané milosrdenství nakonec přestává naléhat. **V údolí Siddím jsou rozdmýchány ohně Boží pomsty.** Z nádherné, ale provinilé Sodomy se stává pustina, místo, které se nemá už nikdy vystavět nebo obývat.¹⁹

Plameny, které strávily města na rovině, rozlily své výstražné světlo až do naší doby. Vyzývají nás, abychom se vyhýbali hříchům, které v ten den přinesly zkázu na bezbožníky.

Bůh požaduje službu od všech svých stvoření. Všechno v přírodě poslouchá jeho vůli. Nezměrná nebesa planou jeho slávou. Ze všeho, co stvořil na Zemi se jen člověk bouří proti Stvořiteli. Slabí, chybní lidé, stvoření jedné hodiny, se odvažují být ve sporu s Věčným, Zdrojem vší moudrosti a moci. Ti, co jsou ustavičně závislí od Boží hojnosti, si troufají opovrhovat Rukou, ze které proudí všechna jejich požehnání. Není takové hříšné nevděčnosti, takové úplné slepoty, jako je ta u lidí, kteří odmítají uznat svůj závazek vůči svému Bohu.

Lidé nejenže přebývají ve velkém Božím domě a mají účast na jeho hojnosti, jsou také předmětem jeho neustávající péče a lásky. Dává jim tu výsadu, že ho skrze Kristovu spravedlnost smí nazývat Otcem. Mohou žádat nekonečné požehnání, aniž by vyčerpali poklady jeho milosti. Ve své nevědomosti mohou být vedeni radami neomylné moudrosti. V pohromě se mohou skrýt ve stínu jeho trůnu a najít bezpečí na jeho tajném místě.

vykonal své dílo zloby na neposlušných, protože pohár jejich nepravosti je plný. Pokročili z jednoho stupně bezbožnosti k dalšímu, dennodenně přidávají ke svému konanému bezpráví. Už nebudu zasahovat, abych ničiteli zabránil v konání jeho díla. "{RH, 17. září 1901 odst. 8}

Tamtéž

Tento mocný Bůh dává do zástavy své neměnné slovo, že těm, co ho milují a důvěřují mu, nebude chybět nic dobrého. Ale prohlašuje, že jistě potrestá přestupníky svého zákona. **Bezbožnost lidstva není zapomenuta, ani přehlížena jen proto, že Bůh ho soudy nenavštíví okamžitě.** Každé století zhýralosti a vzpoury uschovává hněv na den hněvu.²⁰

Když zákoníci a farizeové odmítli Kristovo učení, vyzval je, aby naplnili nepravost svých otců, aby Bůh mohl mít čas na práci, aby se zvěst o dobré zprávě mohla dát jiným, kteří ji radostně přijmou. Když se nakonec Boží trpělivost vyčerpala, Boží hněv významně dopadl na lid, který odmítl tak velké světlo.

Bůh nemá potěšení z pomsty, ačkoli soudí přestupníky svého zákona. Je nucen to udělat, aby ochránil pozemšťany před úplnou zvráceností a zkázou. Aby některé zachránil, musí oddělit ty, co se zatvrdily v hříchu. Prorok Izaiáš říká: "*Hospodin povstane jako na hoře Peracim, rozohní se jako tehdy v gibeonském údolí, aby vykonal své dílo – své neobyčejné dílo, aby vyplnil svůj úkol – svůj neobvyklý úkol*" B21 (Iz. 28,21). Dílo hněvu a zkázy je vskutku neobvyklým, nevídaným dílem pro Toho, který je nekonečný v lásce.

2122

A znovu dostává Boží poselství Ezechiel: "*Jakože živ jsem já, praví Pán Bůh, nechci smrti bezbožného, ale aby se obrátil bezbožný od své cesty a živ byl.*" Už samotná Boží neochota potrestat hříšníky ukazuje obrovitost hříchů, které vyžadují jeho soudy. A přece je každému přestupníku jeho svatého zákona určena ta upřímná, úpěnlivá výzva: "*Obratťe, obraťte se od svých velmi zlých cest; proč byste měli umřít, dome Izraelův?*" Hejčl (Ez 33,11).

Záznam posvátných dějin hlásá, že ačkoli je Bůh Bohem spravedlnosti, přísný, aby ukázal na nepravosti, asilný, aby potrestal hříšníka, je také Bohem

"Bylo mi ukázáno, že Boží soudy nepřijdou na ně přímo od Hospodina, ale takto: Postaví se mimo Jeho ochrany. Varuje je, napravuje, kárá a poukazuje na jedinou bezpečnou cestu. Pak, pokud ti, co byli předmětem Jeho zvláštní péče, budou následovat svůj vlastní kurz nezávisle na Božím Duchu, po opakovaných výstrahách, pokud si vyberou svou vlastní cestu, pak nedoporučí svým andělům, aby bránili Satanovým rozhodným útokům na ně." 14MR 3

Otázka zní: Jak je Bůh oddělí? Ten proces vysvětlí další věty v tomto odstavci.

Přečtěte si brožurku God's Strange Act (Boží neobvyklé dílo). První slovo pro neobvyklý znamená odvrátit se / vybočit. Podruhé to slovo znamená stát se cizincem. Boží neobvyklé dílo je dovolit svým zbloudilým dětem, aby přijaly následky svých vlastních voleb. Udělat to je pro něj bolestné. Udělá to však v přísné spravedlnosti.

pravdy, soucitu a hojného milosrdenství. **Přestože přestupníky svého zákona a nepřátel svého lidu navštěvuje soudy, ochrání ty, co respektují jeho nařízení a projevuje laskavost svým vyvoleným.** ²³

Když přikázal vést vyhlazovací válku proti Amálekovcům, také nařídil, aby byli ušetřeni Midjánci bydlící mezi nimi, neboť Izraeli v jeho soužení projevili milosrdenství. Reúel, Mojžíšův tchán a kníže mezi Midjánci, se k Izraeli připojil brzy po jeho odchodu z Egypta. Jeho přítomnost a rada měla v té době pro Hebrejce velkou cenu. Mojžíš pak naléhal na Reúelova syna Chobaba, aby je doprovázel na cestách po poušti slovy: *"Vyrážíme k místu, o němž Hospodin řekl: Dám vám ho. ' Pojď s námi, prokážeme ti dobro, protože Hospodin vyhlásil dobro o Izraeli "* (4 Moj 10,29). ²⁴

Ten však odmítl, zvolil si žít ve své vlasti mezi svým příbuzenstvem. Avšak Mojžíš věděl, že jeho švagr je dobře obeznámen s krajinou, přes kterou mají procházet a že by jim mohl na cestě velmi pomoci. Proto naléhavě prosil: *"Neopouštěj nás prosím, neboť ty víš, kde můžeme v pustině tábořit; budeš našima očima. I stane se, když půjdeš s námi, že to dobro, které Hospodin prokáže nám, my prokážeme tobě."* (v. 31-32). Chobab s tím souhlasil, ale když se putování Izraele skončilo, spolu se svými následovníky opustil blízkost měst a odebral se na volnější vzduch do Judské pouště na jižní hranici Kanaánu.

Zaslíbení zvláštní ochrany a přátelství dal Mojžíš Midjáncům na Hospodinův pokyn. **Proto když bylo Saulovi přikázáno, aby zničil Amálekovce, byly dány zvláštní pokyny, že Midjánci mají být ušetřeni. Reúel (Jetro) a jeho rodina byli oddanými uctíváči pravého Boha - ale přestože byli k Izraeli stále přátelští a jako vládce Země uznávali živého Boha, jejich náboženství bylo narušeno modlářstvím. Po této době stále více degenerovali na pohanství a jejich vliv se stal pro Hebrejce léčkou. Proto byli nakonec navštívení Božími soudy.** ²⁵

Balám pod vnutím Svatého Ducha předpověděl zkázu jak Midjáncům, tak Amálekovcům: *"Potom uviděl Amáleka a pronesl svou průpověď: Amálek je*

Všimněte si použití slova návštěva. Bůh navštěvuje těmito soudy v souladu s 2Moj 20,5 v druhém přikázání. Navštěvuje nepravosti otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, co ho nenávidí. Znamená to, že dohlídí na proces potrestání hříchu hříchem.

Jak brzy uvidíme, tento příkaz je odrazem Saulova vlastního myšlenkového procesu.

Bez tohoto zvláštního pokynu by Saul mohl zničit i jejich.

první z národů, ale jeho konec bude záhuba. Potom uviděl Kénijce a pronesl svou průpověď: Tvé sídlo je pevné, postavil sis hnízdo na skále, a přece přijde Kain vniveč; za jak dlouho tě Ašúr odvede? "A pronesl svou průpověď: Běda! Kdo zůstane naživu, když Bůh toto učiní? " (4 Moj 24,20-23).

8. Závěrečná zkouška

Zdalo se, že porážka Pelištejců v Mikmás je bodem zlomu v osudu Izraele. **Přestože byl Hospodin se Saulem nespokojený a hodlal jeho rodinu odstavit, přece mu dal uspět v bitvě proti utlačovatelům jeho lidu.** Zdalo se, že žádný nepřítel mu nedokáže odolat. Střídavě vedl válku proti Moábcům, a Amoncům a Edómu, a **proti Amálekocům** a Pelištejcům; a kamkoli obrátil své zbraně, vydobyl nové vítězství. Avšak přece jen promeškal příležitost, kterou mu Bůh dal, a už si nedokázal podmanit Pelištejce natrvalo. Po celý život s nimi vedl bolavou válku.²⁶

Když Saul dostal příkaz zničit Amálekovce, neváhal ani chvíli. K jeho vlastní autoritě se přidal příkaz proroka a na výzvu do boje se Izraelité shromažďovali pod jeho zástavou. Při Telaímu napočítali dvě stě tisíc pěšáků a deset tisíc Judejců. S tímto oddílem Saul napadl a porazil krále Amáleka a zabral krajinu.²⁷

Toto vítězství byl zdaleka nejbrilantnějším z těch, které kdy vydobyl a posloužilo na nové rozdmýchání té pýchy srdce, která byla jeho největším nebezpečím. Boží nařízení, které vydalo Amálekovce absolutní zkáze bylo provedeno jen částečně. Saul, žádostivý zvětšení pocty při svém triumfálním návratu přítomností královského zajatce si dovilil ušetřit Agaga, nelitostného a bojovného krále Amálekovců.

Tento čin nezůstal bez vlivu na lid. I ten cítil, že se může bezpečně opovážit trochu odchytil od Hospodinových výslovných pokynů. Proto si lačně

Pečlivě si všimněte, že Saul byl ve válce s Amálekovci už předtím, než přišel příkaz (1 Sam 15,1-3).

Boží příkaz přidal Saulově vlastní autoritě. Saul už byl ve válce s Amálekovci, ale Bůh mu pak poskytl katalyzátor, aby postupoval v tom, co už dělal v rámci smýšlení člověka bouřícího se proti Bohu.

vyhradil pro sebe to nejlepší ze stád, houfů a tažných zvířat a zničil jen to, co bylo zkažené a odpad. ²⁸

Zde byl Saul podroben konečné zkoušce. Jeho troufalé ignorování Boží vůle, poukazující na jeho odhodlání vládnout jako nezávislý vládce, dokazovalo, že se mu nedá svěřit královská moc v pozici Hospodinova místodržícího. Saul nedbaje na to vše vede svou vítěznou armádu a se zajatým králem a dlouhou kolonou stád, - což je na východě velmi ceněna kořist - se vydal na pochod domů. Na Karmeli, vlastněném Judou, postavil pomník svého vítězství.

Zatímco v Saulově táboře vládla pýcha a jásání, v Samuelova domě panovala hluboká úzkost. **Jeho intenzivní zájem o blaho Izraele nepolevil. Stále měl rád toho udatného bojovníka, jehož vlastníma rukama pomazal za krále. Upřímně se modlil, aby se Saul stal moudrým a prosperujícím vládcem. Když mu bylo zjeveno, že ten byl s konečnou platností zavržen, v úzkosti "volal k Hospodinu celou noc", úpěnlivě prosil o zrušení rozsudku.** S bolavým srdcem se následující ráno vydal na setkání s chybučícím králem. Avšak když slyšel, že Saul postavil pomník svým vlastním hrdinským činům, místo aby vzdal slávu Bohu, obrátil se a šel do Gilgálu. ²⁹

Tam přišel na setkání s ním panovník se svou armádou. Samuel přechovával toužebnou naději, že Saul si po uvažování snad uvědomil svůj hřích a pokáním a pokořením se před Bohem se znovu vrátil do Boží přízně. Ale král předstoupil s velkou jistotou, řkouce: **"Ať tě požehná Hospodin! Jeho příkaz jsem splnil" (1 Sam 15,13).** Saul tak často následoval svou vlastní vůli, bez ohledu na Boží příkaz daný prostřednictvím jeho proroka, že jeho mravní vnímání se otupilo. Neuvědomoval si hříšnost svého počínání. ³⁰

Zvuky, které slyšel prorok, vyvracely výrok neposlušného krále. Na ostrou otázku: *"A co to bečení ovcí, jež doléhá k mým uším, a to bučení dobytka, které slyším?" (V. 14)* Saul vysvětloval: *"Přivedli je od Amáleka. Lid ušetřil nejlepší kusy z bravu a skotu, aby je obětoval Hospodinu. Ale zbytek jsme vyhubili jako klatý (v. 15).* Jeho naléhavé vyjádření zde bylo v nejlepším

Saulovo ušetření Agaga dalo jeho mužům příklad, aby si ponechali něco z válečné kořisti přesto, co pochopili jako Boží příkaz.

Jednoduše úžasné. Samuelova láska k Saulovi a prosba o jeho život zjevila Kristův charakter.

Saulův nestoudný postoj, lež, kterou vyslovil a pohled na všechna zvířata Samuelovi způsobil velký smutek. Zejména když celou noc nespál, plakal pro Saula a modlil se za změnu v něm. A pak vidět rozsah odpadnutí bylo pro Samuela velmi těžké.

případě omlouváním chamtivosti. Zvířata ušetřené z kořisti měly být Izraelci obětovány namísto jejich vlastních zvířat, požadovaných na oběť.

Duch, který poháněl Saula, dokazuje fakt, že když se hrdě chvástá svým uposlechnutím Božího příkazu, všechnu čest si bere pro sebe; když je pokárán za neposlušnost, z hříchu obviňuje lid. Samuel se nedal královým vykrucováním oklamat. Míchá se v něm zármutek s rozhořčením, když prohlašuje: "*Přestaň! Chci ti oznámit, co mi dnes v noci oznámil Hospodin*" (v. 16). Pak připomněl Saulovi jeho někdejší pokoru: "*Samuel nato řekl: I když jsi malý ve svých očích, jsi hlavou izraelských kmenů. Hospodin tě pomazal za krále nad Izraelem.*" (v. 17). Zopakuje Boží příkaz ohledně Amálekovců a požaduje od krále, aby odůvodnil svou neposlušnost.

Saul tvrdohlavě setrvává v sebeospravedlňování: "*Saul odpověděl Samuelovi: Uposlechl jsem Hospodina a šel na cestu, na kterou mě Hospodin poslal. Přivedl jsem amáleckého krále Agaga a Amálekovce jsem zasvětil zkáze. Lid vzal z kořisti ovce a býky, nejlepší z toho, co bylo zasvěceno zkáze, aby to obětovali Hospodinu, tvému Bohu, v Gilgálu.*" (v. 20-21). Kdyby byl sám Saul uposlechl Boží příkaz a prosadil ho u lidu se stejnou rozhodností, jakou projevil v provádění svých vlastních rozkazů, nebylo by pro něj bývalo těžké zajistit si poslušnost. Bůh ho pokládal za odpovědného za hřích, z něhož se podle snažil obvinít Izrael.

Prorok Nejvyššího smete přísnými a vážnými slovy lži, ke kterým se Saul uchýlil, a vyslovuje proti němu neodvolatelný rozsudek: "*Samuel řekl: Má Hospodin zalíbení v zápalech a obětech jako v poslouchání Hospodina? Hle, poslouchat je lepší než oběť, dávat pozor je víc než tuk beranů. Těší snad Hospodina zápaly a oběti, jako když ho někdo poslušností ctí? Poslouchat je lepší nežli obětovat, věnovat mu pozornost je nad tuk beraní.*" (v. 22-23).³¹

Když král slyšel tento strašný rozsudek, vykřikl: "*Zhřešil jsem, neboť jsem přestoupil příkaz Hospodina i tvá slova. Báł jsem se lidu, a proto jsem ho poslechl*" (v. 24). Saula naplnila hrůza z prorokova odsouzení, ale ještě ani teď neměl smysl pro velikost svého přestoupení. Stále svaloval vinu na lid a tvrdil, že zhřešil ze strachu před ním.

³¹Samuel informoval Saula, že jeho vzpoura je jako hřích věštění. Čili když se už někdo vydal po cestě vzpoury, poddává se moci vlívu, který je v opozici proti Boží vůli. Odbojnou mysl ovládá Satan. "4aSG 76

Stejně se vymlouval i Áron, když se snažil ochránit před vinou za vytvoření zlatého telete. Ale **Mojžíš** výmluvu zdaleka nepřijal a **Árona v přítomnosti všeho lidu přísně napomenul**. Áron měl jako velekněz Izraele a zástupce Mojžíše v jeho nepřítomnosti v jakémkoliv nebezpečí oponovat unáhleným a bezbožným návrhům lidu. Tím, že to zanedbal, uvedl na nich hřích, zkázu a neštěstí, které nedokázal odvrátit. Bylo snadné vést je do hříchu, ale marně se snažil vést je k pokání. Mojžíš pak prohlásil: "*I na Árona se Hospodin velmi rozhněval a chtěl ho vyhladit. Proto jsem se v té době modlil také za Árona.*" (**5Moj 9,20**). Jeho hřích by byl býval potrestán smrtí, kdyby se nebyl ve skutečném pokání pokořil před Hospodinem. Kdyby byl Saul podobně býval ochoten vidět a vyznat svůj hřích, i jemu mohlo být odpuštěno.³²

Krále Izraele nepohání smutek z hříchu, ale strach z trestu za něj, když Samuela prosil: "*Nyní však sejmi, prosím, můj hřích a vrať se se mnou, abych se poklonil Hospodinu.*" (**1 Sam 15,25**).

Prorokova odpověď zněla: "*Samuel Saulovi odpověděl: Nenavrátím se s tebou. Protože jsi zavrhl Hospodinovo slovo, Hospodin zavrhl tebe, abys nebyl králem nad Izraelem.*" (**v. 26**). Když se Samuel otočil, aby odešel, král v agónii strachu chytil cíp jeho pláště, aby ho zadržel, jenže ten se mu z rukou utrhl. Prorok nato prohlásil: "*Dnes od tebe Hospodin odtrhl izraelské království a dal ho tvému bližnímu, lepšímu, nežli jsi ty.*" (**v. 28**). A s vědomím, jak lehkovážně král doposud bral jeho slova, přidává slavnostní ujištění: "*Sláva Izraele nebude lhát a nebude litovat, protože není člověk, aby litoval.*" (**v. 29**). Saul se chlubil svými hrdinskými činy, jako by byl on vysvoboditelem svého lidu. Prorok kárá tuto pýchu tím, že povýšeneckému monarchovi připomíná, že silou Izraele je Bůh.³³

Ještě i teď se Saul bojí jen osobní nemilosti a ztráty svého království. Odcizení Samuela ho znepokojuje mnohem víc, než Boží nelibost. Úpěnlivě prosil Samuela, aby mu odpustil jeho přestoupení, jakoby měl prorok pravomoc zrušit Boží rozsudek proti němu. **Věděl, že lid více důvěřuje Samuelovi, než jemu. Cítil, že kdyby byl na Boží příkaz okamžitě pomazaný jiný král, jeho**

"Když Mojžíš viděl modlářství Izraele a jejich hanebné zapomínání na Boha, tak se rozhořčil, že kamenné tabule hodil na zem a rozbil je, Áron klidně stál nablízku, Mojžíšův nesouhlas snášel s chvályhodnou trpělivostí. Lid byl okouzlen milým duchem Árona a znechucený Mojžíšovou prchlivostí. Jenže Bůh nevidí tak jako člověk. Neodsoudil Mojžíšovou horlivost a rozhořčení vůči přizemnímu odpadnutí Izraele." {3T 300.3}

Samuel zamýšlel odejít. V tomto bodě neplánoval zabít Agaga.

vlastní případ je beznadějný. Kdyby ho Samuel veřejně odsoudil a opustil, bál se okamžité vzpoury lidu.

Jako poslední možnost prosil proroka, aby si ho uctil před staršími a lidem tím, že se k němu veřejně připojí v oslavě Boha. Samuel zůstal, ale jen jako tichý svědek bohoslužby. Saulova bohoslužba bez pokory nebo pokání nemohla být Hospodínem přijata. ³⁴

Úkon spravedlnosti, přísný a hrozný, měl být teprve vykonán. Samuel musí veřejně obhájit Boží čest a pokárat Saulovo počínání. Přikáže, aby před něj přivedli krále Amálekvců. Nad všechny, co padli mečem Izraele, byl ³⁵

právě Agag odpovědný jako podporovatel ponižujícího pohanství svého lidu a podněcovatel jeho odporných krutostí; bylo spravedlivé, aby nejtěžší trest dopadl na něj. Na prorokův příkaz přišel v královské pýše a lichotil si, že by mohl Božího služebníka zastrašit a že všechno nebezpečí smrti už pominulo. **Samuelova slova jeho jistotu rozehnali: "Samuel řekl: Jako tvůj meč činil ženy bezdětnými, tak bude učiněna bezdětnou nad jiné ženy tvá matka. Nato Samuel v Gilgálu před Hospodínem rozsekal Agaga na kusy"(v. 33).** Když to provedl, vrátil se k sobě domů do Rámy a Saul do Gilgala. Prorok a král se neměli už nikdy setkat. ³⁶

Samuel byl velmi vlídného ducha a silné náklonnosti, což dokazuje úzkost, kterou cítil, když dostal příkaz vyhlásit proti Saulovi Boží rozsudek. Když se však od něj žádalo, aby provedl spravedlnost vůči bezbožnému králi Amálekvců, nepříjemný úkol vykonal nekompromisně. Chtěl dodržet věrnost Bohu, ať byla oběť osobního pocitu jakkoli velká.

"Na Boží příkaz se Samuel podvolil králově požadavku." PP 632

Když Saul ušetřil Agaga, lid byl přesvědčen, že i on může nedbat na některé Boží pokyny, pokud bude chtít. Jak jsme četli předtím: "Tento čin nezůstal bez vlivu na lid. I oni měli pocit, že se mohou bezpečně opovážit odchytil se trochu od Hospodinových výslovných pokynů. "

Pruďkost, s jakou Samuel rozsekal Agaga na kusy hovoří o horlivosti, s jakou se na to ujal. Pamatujeme se na Hospodinova slova, že se rozpomenul nebo navštívil skutky Amálekvců. Všechny tyto soudy jsou v kontextu navštívení nepravosti nepravostí. Není zmíněn přímý příkaz z nebe na tento čin. Ale aby lid dospěl ke správnému chápání, Bůh ty události způsobil, aby dozrál k pochopení, že se má provést spravedlnost.

Jak velký je protiklad mezi chováním Samuela a počínáním izraelského krále! Aby Saul posloužil svému vlastnímu záměru, věděl být nadmíru krutý, **když ho však Bůh pověří zničením vzpurného národa, zabije jen menších zločince a ušetří toho, na kom zvláště spočívala Boží kletba. V pýše svého srdce si lichotil, že je milosrdnější, než jeho Stvořitel.** Svým počínáním prohlásil Boží požadavek za nespravedlivý a krutý.

Případ Saula by nám měl být poučením, že Boží slovo se má respektovat a poslouchat. Všechny zločiny a pohromy starověkého Izraele vyplývaly z jeho nedbání pokynů svého božského Vládce. V tom spočívá i nebezpečí pro nás: musíme usilovně dbát na to, co řekl Hospodin a to i v zdánlivě malých záležitostech. Bůh od svého lidu požaduje, aby s jeho slovem nejen souhlasil, ale také ho celým srdcem poslouchal. Plnit Hospodinovy pokyny, když jsou v souladu s našimi vlastními zájmy a ignorovat je, když se nám to nehodí, znamená postupovat jako Saul. Pýcha na naše vlastní úspěchy nebo tvrdohlavé přidržování se své vlastní vůle vede k nejvyššímu vyznání nebo nejskvělejší službě, která je v Božích očích ohavností.

9. Poslušnost je lepší než oběť

Má Hospodin zalíbení v zápalech a obětech jako v poslouchání Hospodina? Hle, poslouchat je lepší než oběť, dávat pozor je víc než tuk beranů. Protože vzpoura je jako hřích věštby a vzdor je jako zlo domácích bůžků."(1 Sam 15,22.23). Tato vyčítavá slova, která adresoval prorok Samuel izraelskému králi, obsahují ponaučení, o kterém by měl uvažovat Boží lid v každém věku. **Posvátné oběti starověku neměli v Božích očích samy o sobě žádnou cenu. Ti, co je přinášejí před Hospodina, si musí uvědomovat jejich skutečný význam, jako hříšníci uznat svůj ztracený stav a přijmout zástupnou Kristovu smrt. Musí se kát ze svých přestoupení Božího zákona a projevovat víru v Ježíše jako toho jediného, kdo může sejmout jejich vinu.** Když se obětování stalo náhradou skutečné, ochotné a radostné služby Bohu, když se na ně hledělo jako na něco, co má samo v sobě nějakou ctnost nebo zásluhu nebo když se předobraz vyvyšoval nad to, co představoval, tehdy se stalo Hospodinu protivným.³⁷

Přesně stejně, jako to děláme my dnes.

Kdyby byl Saul přinesl oběť největší hodnoty, ze svých vlastních stád a houfů, a poslouchal v nejmenším detailu požadavky zákona, avšak v duchu soběstačnosti a bez pravého pokání, jeho oběť by byla bývala odmítnuta. Ale když obětoval to, co ukořistili Amálekovcům, nad čímž byla vyhlášena Boží kletba, jak načisto odporné muselo být jeho počínání v očích svatého Boha! V přítomnosti celého Izraele se opovážil projevit pohrdání pravomocí svého Stvořitele.

"... *poslouchat je lepší než obětovat.*" Toto poučení má zvláštní význam v dnešní době, kdy se nám do pozornosti dávají nároky Božího zákona. **Světlo nyní zářící z posvátného slova zjevuje, že s Hospodinovými ustanoveními manipulovala cizí moc. Papežství, "člověk hříchu" (2Tes 2,3), se pokusilo změnit Bohem stanovené časy a zákony.** Stvořitel nebe a země přikázal: **"Sedmý den je sobota pro Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci" (2Moj 20,10).** Tento příkaz byl prosazen příkladem svého Autora, vyhlášen jeho vlastním hlasem a dán do samotného srdce Desatera. Ale papežská moc toto Boží nařízení zrušila a nahradila dnem, který Bůh neposvětil a v který neodpočíval, svátkem tak dlouho uctívaným pohany jako "ctihodný den slunce".

Hlavním duchem v tomto všem je Satan. Neděli si nijak zvlášť neváží, ale touží, aby se poslouchala jeho vůle namísto Boží. To právě on podnítil Adama a Evu k přestoupení příkazu jejich Stvořitele a v tomto díle pokračuje až dodnes. Úspěšnost jeho útoků na Boží zákon vidíme v rozšířeném ignorování starodávného Hospodinova sabatu a téměř univerzálním uctívání instituce pohanství a papežství. A hrozné výsledky vidíme v skepticizmu, který všude převládá. Sobota (sabat) byla ustanovena v ráji jako památník stvoření. Poukazuje lidem přímo na pravého Boha jako Stvořitele nebes a země. Tak stojí jako mocná bariéra proti pohanství, ateismu a nevěře. Kdyby byla všemi zachovávána, žádné z těchto zel by se v našem světě nemohlo uchytit. Nemohl by existovat nevěrec nebo modlář.

Dokonce i politické předpisy dané Mojžíšovi, když byl na tajné poradě s Hospodinem, obsahují důležité ponaučení pro lid každé doby. Avšak zákon vyhlášen ze Sinaje shromážděnému Izraelskému lidu a napsaný Božím prstem je závazný pro všechny lidi až do závěru času.

Když Bůh pověřil Saula úplným zničením Amálekovců, nenechal na jeho posouzení, aby ničil nebo nechával naživu, jak uzná za vhodné. Když zakázal našim prvním rodičům jíst ze stromu poznání, nenechal na nich, aby jedli nebo nejedli, jak se jim zlíbí. Když přikázal lidem, aby světili sedmý den,

nenechal na jejich dobrovolném rozhodnutí, aby poslouchali, když se jim to hodí a kdy ne, aby posvětili den, který si sami vyberou.

Mnozí se snaží vyhnout nárokům čtvrtého přikázání prohlášením, že Boží zákon byl dán výhradně Židům; že sedmý den týdne je židovský sabbat, ale první den týdne křesťanská sobota. Přikázání Písma Svatého neuznávají. **Neexistuje žádný protiklad, jak se často tvrdí, mezi Starou a Novou smlouvou, Božím zákonem a Kristovým evangeliem, požadavky židovské a křesťanské dispence. Každá duše, která byla zachráněna v předešlé dispenci byla spasena Kristem právě tak jistě jako jsme jím spaseni my dnes. Patriarchové a proroci byli křesťané.** Evangelijní zaslíbení bylo dáno prvnímu páru v ráji, když se přestoupením oddělil od Boha.

Evangelium bylo kázáno Abrahamovi. Židé všichni pili z té duchovní Skály, kterou byl Kristus. To Kristem byly stvořeny světy. Kristem byl zákon vyhlášen ze Sínaje. Proto je Kristus v nejplnějším smyslu slova tím, za co se prohlašuje, a sice "Pánem soboty". Stvořil pro sebe ten posvátný den, ve kterém přijímá uctívání od andělů a lidí.

Jak se opováží někdo, kdo rozumí nárokům čtvrtého přikázání, pošlapávat jeho požadavky? Saul při omlouvání svého přestoupení uvedl, že se "bál lidu". Nejsou v dnešní době dokonce i mezi některými Kristovými duchovními tací, kteří by nemohli pro své počínání uvést žádný lepší důvod? Přestože je Boží slovo jasné, neodváží se urazit předsudky nebo probudit obavy svých posluchačů, proto je nechávají bez varování nadále porušovat Boží zákon. Za dnů konečného soudu jim Saulova výmluva neprospěje o nic víc, než jemu.

"Vzdorovitost je takový hřích jako čarodějnictví a zvůle jako modlářství a bohové." Vzpoura má svůj původ u Satana. Ten se navzdory vyvýšenému postavení, které zastával mezi nebešťany, stal nespokojeným, neboť mu neprokazovali nejvyšší poctu. Proto zpochybňoval Boží záměry a kritizoval jeho spravedlnost. Všechny své síly zaměřil na odlákání andělů z jejich věrnosti. Silně je ovlivnit mohl díky tomu, že byl archandělem, slavným a mocným. Jeho stížnosti proti Boží vládě nejdříve nenarazili na pochopení, ale když na nich trval stále znovu a znovu, nakonec je přijali ti, co byli předtím věrnými a šťastnými poddanými Nebeského krále. Pro jeho nespokojenost neexistoval ani náznak zdůvodnění nebo omluvy, ale když se jednou začne pěstovat závist a žárlivost, zesílí tak, že ochromí rozum a zničí čest a věrnost. Následkem toho byl Satan se všemi svými přívrženci vyhnán z nebe.

Satan ve své vzpouře projevil pohrdání Boží pravomocí a vlastně pošlapal každý předpis jeho zákona. Je velkým pravzorem všech přestupníků. Oddávání se nevěře, nevděčnosti, odpadnutí, vzdoru proti Bohu nebo nepřátelství proti němu znamená jen opakovat počínání Satana v nebi. Vzpoura proti Bohu je způsobena satanským vlivem právě tak jako čarodějnictví. Tak jako ono má okouzlující, klamnou moc, která je téměř nepřemožitelná. Ti, co se staví proti Boží vládě, se spojili s arciodpadlíkem a ten se nevzdá své kořisti lehce. Využije všechnu svou moc a mazanost, aby uchvátil smysly a oklamal rozum svých obětí, takže se jim vše jeví v nesprávném světle. Okouzlení jeho kouzly mohou tak jako naši první rodiče vidět jen velké výhody, které jim přestoupení přinese. Aby dosáhli vytoužený předmět, žádným činem se nezastaví, bez ohledu na velikost nebezpečí pro druhého nebo hříchu pro ně samotné.

Satanovu klamnou moc nelze dosvědčit ničím více mocněji, než tím, že mnozí pod jeho vedením klamou sami sebe přesvědčením, že jsou v Boží službě. Židovští zákoníci a starší v Kristově době vyznávali, že horlí pro Boží čest -a přece odmítli jeho Syna. Ježíš jim dal najezvratnější důkaz, že je tím Zaslíbeným. Při jedné příležitosti dosvědčoval Duch jeho tvrzení tak mocně, že srdce všech, co byli v synagoze, reagovala na milostivá slova, která mu vycházela z úst. Pro tuto společnost to byl bod zvratu. Když přes Kristovo lidství probleskovalo božství, jejich duchovní zrak se oživil. Přišla na ně nová moc rozeznání, ocenění a přesvědčení, že Ježíš je Boží Syn. Bylo to téměř neodolatelné. Ale Satan byl poblíž, aby probudil pochybnosti, nevěru a pýchu. Svá srdce zatvrdili proti Spasitelovým slovům. Když se poddali vládě Satana, naplnila je neovladatelná zuřivost proti Ježíši. Jednomyslně by mu byli vzali život, kdyby nebyli zasáhli andělé, aby ho vyprostili.

Tentýž duch stále existuje v srdcích těch, co následují svůj vlastní zvrácený úsudek proti Boží vůli. Zápas mezi pravdou a omylem zjevuje tutěž pýchu a tvrdošijnost a tutěž bezdůvodnou nenávist proti zastáncům pravdy, jakou projevovali nevěřící Židé.

Ten, kdo mohl způsobit, že před Kristem defilovala v hodině jeho pokušení veškerá nádhera světa, kouzelnicky působí na mysli všech, kteří výslovně nedůvěřují Bohu a neposlouchají ho. Právě tato mravní zaslepenost zatvrzuje jejich srdce proti vlivu Ducha. Právě toto vedlo Kórača, Dátana a Abírama ke vzpouře proti Mojžíšovy pravomoci. Satan je oklamal myšlenkou, že se staví pouze proti lidskému vůdci, muži, který je jako oni sami. Jenže **odmítnutím Božího zvoleného nástroje odmítli Krista, svého neviditelného Vůdce.** Urazili

Božího ducha a těsně za jejich hříchem následovaly soudy. Satan je oklamal, ale s jejich souhlasem, protože se vydali jeho moci.

Bylo to tak i se Saulem. Měl přesvědčivý důkaz o tom, že Samuel je ustanoven a inspirovaný Bohem. Bylo to v opozici proti všemu, co mu říkal rozum a zdravý úsudek, že se odvážil ignorovat Boží příkaz daný skrze proroka. **Jeho osudná troufalost musí být připsána tomuto satanskému čarodějnictví, které ho zaslepilo vůči hříchu a způsobilo, že nedbal na jeho následky.** Saul projevil velkou horlivost v potlačení modlářství a čarodějnictví, vydal výnos, že všichni ti, co se těmito praktikami proviní, by měli být potrestáni smrtí. Avšak prorok mu ukazuje, že v jeho neuposlechnutí Božího příkazu ho poháněl tentýž duch opozice vůči Bohu, a byl inspirován Satanem právě tak, jako by se věnoval čarodějnictví. A dále, když byl pokárán, přidal k tvrdohlavosti vzpuru. Místo toho, aby vyznal svůj hřích a pokorně žádal o milost, výčitku zamítl a zatvrdil své srdce v přestoupení. Božího Ducha nemohl více urazit, ani kdyby se byl otevřeně spojil s modláři.

Je to nebezpečný krok, přehlížet výtky a varování Božího slova nebo jeho Ducha. Saul se tak jako mnozí poddával pokušení, dokud nezůstal vůči skutečné povaze hříchu slepý. Lichotí si, že mají v úmyslu něco dobré a neudělali nic špatného, když se odchýlili od Božích požadavků. Dělají tak navzdory Duchu milosti, dokud až jeho úpěnlivý hlas více neslyší a jsou ponecháni napospas lžím, které si zvolili.

Saulova kariéra

V Saulově životě vidíme ovoce touhy Izraele po králi. Izrael odmítl Boha jako svého vůdce. Odešli od něho a namísto něho jim prozřetelnost dala zjevení jejich vlastních srdcí.

Říká se, že moc kazí, ale absolutní moc kazí absolutně. Saul nedostal absolutní moc, ale jednal tak, jakoby to tak bylo. Odmítl Samuelovy výzvy a výtky

"Jenže odmítnutím Božího zvoleného nástroje odmítli Krista, svého neviditelného vůdce. Urazili Božího ducha a těsně za jejich hříchem následovaly soudy. Satan je oklamal, ale s jejich souhlasem, protože se vydali jeho moci. "

"Bylo to tak i se Saulem. Měl přesvědčivý důkaz o tom, že Samuel byl ustanoven a inspirován Bohem. Bylo to v opozici proti všemu, co mu říkal rozum a zdravý úsudek, že se odvážil ignorovat Boží příkaz daný skrze proroka. Jeho osudná troufalost musí být připsána tomuto satanskému čarodějnictví, které ho zaslepilo vůči hříchu a způsobilo, že nedbal na jeho následky. Saul projevil velkou horlivost v potlačení modlářství a čarodějnictví, vydal výnos, že všichni, kteří se těmito praktikami proviní, by měly být potrestáni smrtí. Avšak prorok mu ukazuje, že v jeho neuposlechnutí Božího příkazu ho poháněl tentýž duch opozice vůči Bohu, a byl inspirován Satanem právě tak, jako by se věnoval čarodějnictví. " (ST 14. září 1882)